

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 3. decembra 1936

Štev. 43.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nehranjenih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 10 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati naprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

O srečnem zakonu in dveh mladih zakoncih

V prejšnjem uvodniku smo brali, da na Francoskem pri zakonskem tovarišu ne postavljajo več posebno hudih zahtev. Ne glede denarja, ne glede lepote. Dokaz, da so se na Francoskem, najbrže pa tudi drugod razmere precej spremenile. Vse je postalo zadnja leta nekam solidnejše. Na Francoskem prav tako kakor na Nemškem in v Italiji, da, celo na Ruskem in kajpada tudi pri nas.

Škoda, da se o srečnih zakonih tako malo izve. Tisti, ki so srečni, ohranijo namreč svojo srečo radi zase. O nesrečnih zakonih se tudi mnogo ne izve, ker bi svojo nesrečo radi prikrili. In tako ostane ta sreča ali nesreča po navadi za splošno zaprta in prikrita — nedostopna drugim, ki bi se iz nje hoteli učiti.

Ali se vam ne zdi, da moramo vsi gledati na to, da premagamo vse zapreke, ki so nastale v vojnih in še bolj povojnem času za zakon? Ali se vam ne zdi, da se odpravijo predsodki, ki sloje na poti sodobnemu zakonu? Na primer predsodek, da se ne bi tudi s skromnim denarjem in majhnim zaslužkom moglo zgraditi vsaj skromno zakonsko življenje in postaviti temelj novi mladi družini? In naposled, zakaj ne bi zakon vendar že dobil tisto resnost in ugled, ki ga mora imeti in ki ga je imel pred vojno?

Vselej kadar mislim o srečnem zakonu, mi nehoti pride na pamet neki moj prijatelj in njegova žena. Neštetokrat sem ju videl vesela in razigrane volje in neštetokrat sem videl, kako sta se gladko poljubila. Pri pomniti moram, da se imata še zmerom ko golobčka rada, čeprav sta poročena že sedem ali osem let. Videl sem ju vesela, včasih pa tudi resna, videl sem ju pri zabavi in videl sem ju pri skupnem napornem delu. In vselej sem čutil, da sta kakor ustvarjena drug za drugega, da se resnično ljubita in da drug drugega ne samo poslušata, ampak tudi spoštujeja. Mislim, da je težko najti veliko tako srečnih zakoncev po štetnem zakonskem življenju, zakoncev, ki bi bili tako skladni, potrpežljivi, modri in po srečo tako blizu drug drugemu.

In še o nekem drugem zakonskem paru bi vam rad povedal par besed.

Pred kakimi šestimi meseci sem bil ravno jaz pri telefonu v našem uredništvu, ko me je nekaj moški glas zabil, da sporočim naši upravi spremembo nekega naslova. Gospodična X. J., naša večletna naročnica, je postala gospa, spremenila je ime in tudi stanovanje. Mlademu zakonu sem seveda želel vse najboljše in ga zaprosil, da sporoči moje iskrene čestitke tudi svoji mladi gospe v mojem imenu. Beseda je dala besedo, nekaj dni nato sem imel priložnost seznaniti se z njim in z njo tudi osebno in naposled sem jima moral obljubiti, da se bom o priložnosti odzval ujunemu prijaznemu vabilu in ju obiskal v njunem novem domovanju.

Pokazala sta mi svoje pohištvo, svojo kuhinjo, svoj radio, pokazala sta mi debel album poln slik, poln sončnih žarkov zadnjih petih let, ko sta dan za dnem mislila drug na drugega, kovala načrte, se borila z zaprekami in čakala, da bosta nekega dne stopila pred oltar in potem prišla v to gnezdece, ki sta si ga zgradila s toliko ljubezni in potrpljenja.

Zabaval sem se imenito, počutil sem se v njuni družbi kakor doma. Pogovarjali smo se o tem in o onem, o preteklosti, sedanosti in bodočnosti. Pogovarjali smo se tudi o otrocih. — Tudi to pride na vrsto, sta mi rekla; toda počakati bo še treba malo. Saj sva še mlada, pa malo denarja imava. Vendar tega ne bo smelo manjkati.

Videl sem, da resno pojmujejo življenje, da se imata rada, da sta potrpežljiva in da imata dobro srečo. In trdno sem prepričan, da bo njun zakon tudi v bodoče miren in srečen.

Srečen... Le kaj je prav za prav sreča?

Za mlado dekle je mogoče sreča, če se seznani s kakšnim filmskim zvezdnikom, za mladega moža mogoče... denar, za nezaposlenega delo, kruh in topla soba, za bolnega zdravlje. Sreča je nekaj, po čemer koprimo, cilj, ki ga prisluzimo s trdim bojem.

In kaj je sreča v zakonu? Sreča v zakonu je, če srečaš človeka z ustaljenim značajem, poštenega, nesebičnega, človeka, ki ima na pravem mestu srečo in duha.

In takni so moji prijatelji, ki sem vam danes o njih napisal teh par besed. Prepričan sem, da jim bo sreča ostala zvesta tudi v bodoče, čeprav

Razgled po svetu

Kam nas bo pripeljala zveza med Nemci in Japonci?

Preobrat pred Madridom. — Sklenitev premirja?

Ljubljana, 1. dec.

Prejšnji teden je stal v dvojem znamenju: v znamenju preobrata na madridski fronti in v znamenju nove nemško-japonske zveze. Usodno za razvoj Evrope bi znalo biti oboje, in oboje utesuje biti, vsaj od daleč, med seboj v zvezi. Globljega pomena je pa vse, kako pogodba med obema dinamičnima velesilama, čeprav se morda danes zdi le bolj demonstrativnega značaja — globlja zaradi velikih posledic, ki jih bo rodila prej ali slej.

Winston Churchill, eden najuglednejših angleških državnikov, je napisal poučen članek o bližnjih posledicah zveze med Berlinom in Tokiom. Churchill (izg. čorčil) je po politični barvi konservativec in so zato njegova izvajanja tem tehtnejša.

Nemško-japonski dogovor, pravi Churchill, je nov mejnik na poti nazval, ki se človeštvo prostovoljno spu-

si namen in posledica ne more biti drugo kakor izvedba njihovih nacionalnih načrtov. Nihče ne trdi, da bi katera od teh dveh držav imela danes namen, začeti vojno; to je odvisno od drugih okoliščin. Eno je pa gotovo: kadar koli bo Nemčija zdaj po sklenitvi te pogodbe začela v Evropi vojno, bo Japonci prišli zažgala na Daljnem vzhodu drugi požar! To bo prizadelo vse države, ki imajo interese na Kitajskem in tam okoli. Velika Britanija in Združene države se morajo zato s skrbjo spraševati, kaj bo z njihovimi gospodarskimi, kulturnimi in verskimi ustanovami na Kitajskem.

Toda v prvi vrsti in neposredno veljajo pogledi Japonske in Nemčije Rusiji. Če večkrat sem skušal pojasniti ta poudarjeni dualizem, ki ga vtelesa ruska država. Po eni strani imamo kominternu, orodje svetovne revolucije, ki deluje s pomočjo svojih pristašev v celi vrsti držav. Dan za dnem se odvija pred našimi očmi španska žalost, priče smo, kako se junaki fašizma in bolševizma ničesar ne ustrašijo, samo da dokažejo v areni pred Madridom svoje junaštvo. K temu smo dobili še izjavo Italije, da ne bo gledala komunistične države na bregovih Sredozemskega morja. Pač vsakdo bo sprevidel, koliko tehtnejša in usodnejša je postala ta izjava z nemško-japonsko pogodbo. Po drugi strani pa smo pričeli naraščanju Rusije v mogočno velesilo z narodno zavestjo, z veliko, silno in odlično opremljeno armado, pa obenem s potrebo po tem, da jo svet pusti pri miru, in trdno odločnostjo, da se upre slehernemu vpadu na svoje ozemlje ali grozečemu razkosanju.

Očitno je, da je napočil trenutek, ko se mora Rusija odločiti v smer lastne varnosti. Najboljše bi bilo, če bi Staljin skupaj z gospodarji ruske armade in voditelji zunanje politike razpustil in odpravil kominternu. Rusija bi se morala Evropi na novo predstaviti: kot sovjetsko-socialistična država, dovolj mogočno oborožena, da bo lahko branila svojo nacionalno neodvisnost, pri tem pa daleč od misli, da bi svoje doktrine o državah drugače širila kakor z lastnim zgledom.

Če Rusija odločno stopi na to pot, v zadovoljstvo in zadoščenje vseh tistih držav, ki hočejo ohraniti mir in so naklonjene ruskemu narodu, bodo mednarodne napetosti bistveno popustile, hkrati bi pa varnost Rusije znatno narasla. Takšen obrat bi prisilil Nemčijo in Japonce, da pokažeta svojo pravo barvo. Odračje bi se zvedrilo in pot bi postala prosta za čvrsto obrambno zvezo, naperjeno proti vsakemu neizvajanemu napadu — zvezo, ki danes edina more obvarovati svet pred katastrofo.

Še neke druge ugodne perspektive ne kaže prezreti: Nemčija se je odločila, definitivno si je izbrala pot sovražstva proti Rusiji. Nemčija se je za prihodnjih pet usodnih let privezala na Japonce. Nasprotstva med Rusijo in Nemčijo utesnejo biti delno na komunističnih, delno na teritorialnih vprašanjih. Nesoglasja med Rusijo in Japonci se pa nanašajo izključno na teritorialne zahteve in imperialistične terjatve. Če lepo vrsto let se je razmerje med tema dvema sosedoma Daljnega vzhoda izražalo v glavnem v neprestanem merjenju, primerjanju in tehtanju zgolj vojaških moči, njihovih topov in letal. V globlje in trajnejše nasprotje med Rusijo in Japonci na Daljnem vzhodu se je zdaj vmešala še Nemčija, in sicer v korist Japonske.

S tem se je zelo zmanjšala nevarnost sporazuma med Rusijo in Nem-

Ali je to danes
še potrebno?

Obolenja zob so skoraj vedno posledica neredne in nezadostne zobne nege. Le ako se z zob redno odstranijo ostanki jedil in iz teh se tvoreče bolezenske kali, ostanejo zobje zdravi in lepi.

Čistite torej svoje zobe redno s Sargovim Kalodontom. Blaga pena tega specialnega usnega mila temeljito očisti zobe. Izredno fina sestavina polira zobno sklenino prizanesljivo in bleščeče belo. Neštetokrat preizkušeni sulforicinoleat, ki ga vsebuje v naši državi edino Sargov Kalodont, odpravi in prepreči zobni kamen, ki je vzrok tolikih velikih zobnih bolečin.

Pozor! Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

SARGOV

KALODONT

PROTI
ZOBNEMU
KAMNU

DOMAČI IZDELEK

čijo na račun zahodnih demokracij. Tem prej naj bi se zato ruska sovjetska politika odločila in zavzela nedvoumno stališče. Kajti, naj so bila Rusiji doslej odprta katera koli in kakršna koli druga pota — po sklenitvi nemško-japonskega pakta so tako rekoč vsa zagrajena.

Tako piše ugledni, med vsemi Angleži še najbolj evropski državnik Winston Churchill. Bralci naj sami presodijo, ali niso njegova res zmerina in preudarna sklepanja tudi tehtna in potrebna, da jih silijo prava ušesa.

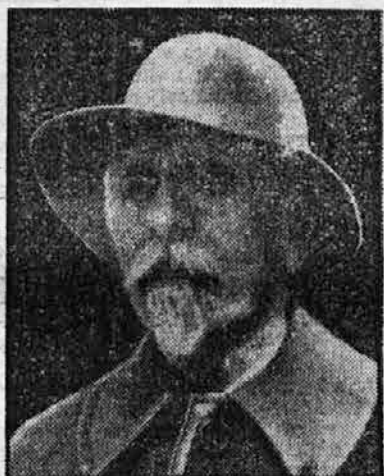
Preobrat na Španskem

Naše domneve o bližnjem padcu Madrida se niso uresničile. Madrid ni padel, še več: kakor vse kaže, sploh ne bo padel. Prvič zato ne, ker vzlic tuji pomoči Francove čete zaradi zadnjih neuspehov izgubljajo moralno, drugič zato ne, ker je tako veliko mesto hudo lahko z bombami razdejati, a mnogo težje zavzeti, če ga brani zagrzena in sfanatizirana vojska, tretjič zato ne, ker so madridske čete danes po zaslugi ruske pomoči tako dobro opremljene in oborožene, da se lahko kosajo celo s Francovo redno vojsko — in četrtič zato ne, ker se v Madrid zgrinjajo neprestano nove množice prostovoljcev z vsega sveta, Rusov, Nemcev-emigrantov, avstrijskih socialistov, Francozov, Belgijcev in Angležev.

Vrhu tega je napočila zima, najhujša sovražnica generala Franca, največja zaveznica madridske vlade: kajti jedro Francovih čet — Maročani — mraza ne prenese. In prav to zna biti usodno za Francovo pobuno. Po poročilih nevtralnih ameriških časopisnih agencij so sicer v severozahodnih madridskih predmestjih oblegovalci še v premoči in ne kažejo volje, da bi odnehali — zato so se morali pa na jugozahodu umakniti za svojih 100 kilometrov proti Talaveri in Toledu, na severu so pa prodirajoči vladni oddelki baje le še 50 km od Burgosa, sedeža Francove vlade!

Te dni smo srečali v časopisih glasove, da bi se general Franco rad dogovoril z madridsko vlado za premirje. Te glasove so potem preklicali. Bo pač podobna stvar kakor pred dvema mesecema, ko je madridska vlada želela skleniti spodoben mir, pa so generali odklonili. Upajmo, da zmagoviti Madridčani ne bi storili iste usodne napake. Kajti boj do izčrpanja ne more nikomur na svetu biti v korist, najmanj pa nesrečni spaniji sami.

Observer

Sir Basil Zaharov, skrivnostni orožar in milijonar, je umrl v Monte Carlu, star 86 let

šča ali se pa dá voditi po njej. Toliko usodnih dogodkov se je odigralo zadnje čase, da smo se v parlamentu in v časopisju že navadili, da se jih otresemo s skomiganjem. Tako bremo, da »objava pakta kaj malo več pove, kakor smo že prej vedeli«, ali pa, da »dejanski dogovor med obema velesilama ni tako resen, kakor smo domnevali«. Javnost spravlja tako zapleteni dogodki le v zmedo, zato tem pomirjevalnim izjavam le prerada verjame. Jutri bo pa spet kaj novega, si pravijo ljudje. Tako jadramo tjavdan naprej in zapravljamo čas...

Toda dejansko ta baje proti komunizmu naperjeni nemško-japonski pakt ne more biti nič drugega kakor vojaška zveza proti Rusiji.

Dostikrat sem že pisal o nemškem oboroževanju. Pa poglejmo malo še po Japonski! Tu je položaj podoben. Tudi tu napenja bojviti narod več ko 60 milijonov ljudi sleherni živci, da se kljub resnim finančnim težkočam oboroži. Tudi tu imamo državo, kjer vojaški duh vse obvlada, kjer sleherni zmerni glas takoj zaduše, kjer spada umor političnega nasprotnika že nekaj let sém k običajnim političnim metodam.

Ali gre res za boj proti komunizmu?

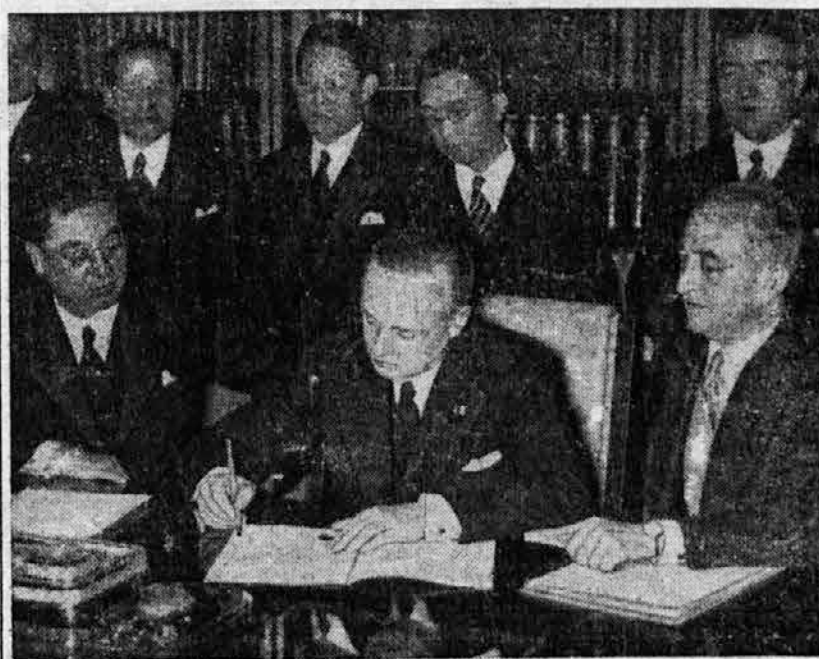
Tako na Japonskem kakor na Nemškem ima komunistično gibanje v oblasti odlično kvalificirano policijo, ki obvlada vse družabno življenje in kar preži na to, da sleherni, še tako nedolžno demonstracijo v kati zaduši. In vendar porabljata obe omenjeni velesili na nasprotnih si koncih sveta svoj strah pred komunizmom za pretevezo, da lahko razglasita pogodbo, ki

jih utesnejo čakati večje zapreke, kakor jih imajo danes.

Denar je sicer od sile potrebna stvar, toda vse denar je ni. Mladi zakonski par, ki sem vam govoril o njem, je srečen, čeprav mož ne zasluži več ko 1004 dinarje na mesec.

Še mnogo bi se dalo napisati o sreči v zakonu in o drugi strani te kolajne. Za danes naj bo dovolj. Morda o priložnosti še kaj — morda boste pa tudi vi kaj povedali, dragi bralci in bralke.

Haka,

Ribbentrop podpisuje v Berlinu nemško-japonsko zvezno pogodbo

Kronika preteklega tedna

Svinec, baker in tuji kapital

100 milijonski dobiček družbe „Trepča Mines“

Iz Pariza poročajo, da bo borska družba (o njenih kar pravih dobičkih smo že pisali) porabila sredstva iz povznanja glavnice s 15 na 60 milijonov frankov za odkrivanje novih nahajališč bakra v naši državi. To se ji bo dobro obrestovalo, ker je pričakovati, da bo že tako visoka cena bakra še zrasla.

Dobro zasluži tudi angleška družba „Trepča Mines“, lastnica svinčeno-cinkovih rudnikov v Južni Srbiji. V poslovnem letu 1935/36. je izkazala dobiček 100 milijonov dinarjev. Tudi svinču je cena zrasla, in bodo tako dobički v tekočem poslovnem letu še večji.

Rudariji pa stradajo...

Nenavadna stavka v zbelovskem rudniku

V Zbelovem pri Poljčanah so pričeli rudarji stavkati — s stradanjem. Tako upajo, da si bodo izposlovali nekoliko rednejše prejemanje mezd.

Sklenili so, da ne zapuste rogov prej, dokler jim lastniki rudnika — neki Zagrebčani — ne zagotovijo boljših delovnih pogojev.

■ Spet uboj pri Slovenjem Gradcu. V Lenu pri Slovenjem Gradcu se je ondan v neki gostilni vnel prepir med Maksom Cestnikom in Maksom Potočnikom. Potočnik se je v strahu, da se ne primeri kaj hujšega, odpravil proti domu. Cestnik mu je pa sledil in ga v neki šupi, kamor se je oni skrili, zasledil. V silobranu je Potočnik zagrabil cepin, ki mu je prišel pod roko, in z njim udaril Cestnika po glavi. Udarci je bil smrten in je spravil Cestnika v grob, Potočnika pa v zapor.

■ Izsledena zaloga tihotapskega tobaka. Na Sušaku so pred nekaj dnevi odkrili pravico tobaka tovarno, ki si je uredil tihotapec tobaka Peter Knežević. Imel je stroj za rezanje tobaka, razne druge potrebne priprave in 125 kg najfinjšega tobaka, cenjenega po tečaju 30.000 dinarjev.

■ Babil se je s tihotapstvom in krajo koles. Poljčanski orožniki so prijeli 18letnega prevejanega tatu Ivana Verka iz Draškovega sela blizu Smarja. Očitajo mu, da je ukradel zadnje čase blizu 50 koles. Imel je tudi več pomagalec.

■ Sleparije pri OUZDu v Kragujevcu. Slabe razmere, v katerih živi delavstvo, in pomanjkanje gotovine pri zavarovalnicah, je izrazil neki brezvesten lekarnar v Kragujevcu v sleparske namene. Bolnim zavarovalcem, ki so mu prinesli od uradnih zdravnikov izstavljene recepte, je namreč namesto dražjih zdravil, kakor bi bil moral, dajal cenejša. Brezvestne zlorabe so se kmalu razpale, zato bo zdaj kragujevski okrožni urad ustanovil svojo lastno lekarno, da se onemogoči vsakršne sleparije.

■ Leteči Holandec v ljubljanskih zaporih. Dober teden je, kar je na svojem potovanju okrog sveta prišel v Ljubljano 18letni Holandec Jan Horuweg iz Haaga. Izdajal se je za holandskega študenta, ki študira zgodovino narodov, in prodajal po mestnih gostilnah razglednice. Iz Švice so sporočili, da je mladi Horuweg povsod znan potepuh, in so ga zato tudi pri nas za teden dni priprili in potem izgnali iz države.

■ Za izboljšanje stanja v naših bolnišnicah. Banovina gradi kar štirinajst bolnišnic, ali nova postrojenja, ki bodo kolikor toliko odpravila gnečo v naših bolnišnicah. V Ljubljani grade prizidek kirurškemu oddelku, v Mariboru nov paviljon, razširja se ptujka bolnišnica, nov paviljon je pa v surovem stanju dogradjen tudi v umobolnici na Studencu. Paviljon bo služil kot opazovalni oddelki za moške in bo drugo jesen že uporaben. Z vsa opremo bo paviljon stal 3 milijone dinarjev.

■ Naš državljani ubiti na Španskem. Do sedaj so ubili nekoga Wakoniga, doma iz Smarjane pri Litiji. Bil je več ko 30 let prijavljen na Španskem. Imel je tovarno v Bilbao in bil svoj čas tudi honorarni avstro-ugarski konzul.

■ Aktivnost naše suvanje trgovine. Zaradi dobre letine je bila naša suvanje trgovina v oktobru aktivna na 127 milijonov dinarjev — vsekako lepo, če se številni primerjamo z banakoletno oktobransko aktivnostjo 98'1

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Dopremija denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5987, Luxembourg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Kdo je general Franco?

Izlema med častniki: Spartanec in asket

Čudno je, kako malo se do današnjega dne vemo o generalu Francu in kako dvomljiva so vsa poročila o njegovem življenju, ki jih je doslej napisalo svetovno časopisje. Zdi se, da je general Franco kar na lepem stopil v zgodovino svoje dežele, da je največ svojega življenja prebil kot neznanatna oseba — sposoben častnik sicer, a nič več. In če je zašel Franco zdaj na pot, ki drži v svetovno zgodovino, se zdi, da se je vse to zgodilo skoraj zoper njegovo voljo, in da ga je zajel veliki tok, ne da bi se bil sam pognal v valove. Pribito je po vsaki ceni, da je julij 1936 zalotil generala Francisca Franca v toliko neprimernem svetlu, v kolikor ima radovednemu svetu le malo omembe vrednega povedati o svojem 45letnem življenju.

Francisco Franco se je rodil 1891 v španski provinci Galičiji. Njegova roditelja sta bila malomeščana, pobožna in konzervativna. Zivela sta zelo skromno, cenila sta stare španske čednosti in verjela v vstajenje Velike Španije. V Franciscu je zapustila ta preprosta in stroga miselnost očetove hiše trajen vpliv, njegovega brata, kasnejšega »dečega letalca«, se pa še zdaleč ni prišla.

Medtem ko je bil Francisco, kolikor se da ugotoviti, resen in dostojen fantič, se je odlikoval njegov brat po živahnosti, nestanovitnosti in izredno veliki gibčnosti duha, a vse to vendar ni bilo po katerih koli trdnih lastnostih značaja usmerjeno v pravi tir.

Malo nam je znano iz tistih časov, zdi se pa, da se brata nista kdo ve kaj marala. Bila sta preveč različna, da bi se celo v bežnem tovarištvu drug drugemu približala.

Oba sta se zatekla k vojaštvu, ker se je zdel ta poklic družini in njima samuna edino zveličaven. Komaj sta skorajla kadetnico — prav tisto kadetnico v toledskem Alcazarju, ki jo je Franco pred kratkim po osemdesetdnevnem obleganju osvobodil — sta se življenjski poti obeh bratov razšli.

Medtem ko se je Francisco ukvarjal s temeljitim vojaškim študijem, je povrnemu bratu šlo boljše v račun, da je postal mornarski častnik, ker je tako več pričakoval od življenja. Pozneje ga je zaneslo v letalstvo — in tam je našel pravo polje za svojega pustolovskega duha, za svoje neukrotljive želje po uspehih in za svojo osebno srčnost.

Francisco Franco je medtem živel mnogostransko izpolnjeno življenje, toda prav nič pomembno. Njegovi starešine so ga poznali kot stremiljivega, preudarnega in dela željnega častnika, toda njegovo ime je le redkokdaj zaslovelo čez obzidje vojašnice in bil je še prava ničla, ko je o njegovem »letečem bratu« žele vsi svet govoriti.

Nenavadno v Francovem življenju je to, da ne najdeš na njem do tridesetega leta starosti ničesar nenavadnega. Zdi se celo, ko da sploh ni zasebno življenje. Čeprav si na primer celo o tako mladih, komaj na novo pečenih generalih nacionalistične garde, kakršni je Varela, že vse mogoče slišajmo, poročila o Franciscu Francu resen kronist, da ne kadi, ne pije, živi skrajno spartanski in da ni imel še prav nobene ljubezenske afere. To je za častnika prav gotovo nenavadno, za španskega častnika še prav posebej! Morda je znal Franco strogo ločiti svoje zasebno življenje od častniškega poklica; na vsak način ni opaziti v njegovem življenju prav dolgo nikakih senzacij.

Izjema je bil Franco tudi v tem, da se dolgo ni zanimal za politiko. Strastnost, ki so jo njegovi starešine in njegovi tovariši politizirali, mu je bila popolnoma tuja. Upravljal se je vsem skrajševam, da bi ga bili zvelikli v kakršni koli politično vodo; zato so mu pa tudi povsod zaupali, čeprav je bila včasih v tem zaupanju tudi prikrita porcija gaje.

Ker so politične ambicije že od kamptevke neločljivo zvezane s špansko armado, so imeli Franco zaradi njegove skromnosti sicer za poslušnega vojaka, nikoli pa ne za moža bodočnosti.

General Sanjurjo, soustanovitelj španske tujske legije, je mnogokrat Franco zaupal svoje najskrivnejše misli. Franco ga je poslušal, ne da bi trenil z očesom in ne da bi izrazil svoje mnenje. »Takšna armada, kakršna tu ustvarjamo,« je nekoč dejal Sanjurjo Francu, »utegne postati nekoč najmočnejše bojno orodje Španije. Matična armada je izpostavljena vsem mogočim razkrajočim vplivom, mi pa lahko našo legijo na afriških tleh obvarujemo vsega, kar jemlje armadi notranjo moč. Verjemite mi, Franco, legija bo nekoč še poklicana, da bo odločala o španski zgodovini.«

Sanjurjo ni več doživel tega trenutka. Mladi častnik pa, ki ga je takrat molče poslušal, je čez nekaj let res tvegati poskus, kako bi s svojimi maroški četami obrnil špansko zgodovino na staro pot...

(Dalje prihodnjič)

O čem Newyork govori

Mrtvega so od živega odrezali

Vprašanje je le, ali bo živi obstal

n. y. D. Newyork, nov.

Ameriška siamska dvojčka Lucio Godano in njegov brat Simplicij sta nedavno zbolela za pljučnico. Te dni je pa eden od njiju, Lucio, podlegel zavratni bolezni.

Zrasla brata sta bila sama v bolnišnici sobi. Ko je Lucio izgubil zavest, je njegov brat Simplicij klical na pomoč, toda nihče ga ni slišal. Ko so naposled prišli bolničarji, je bil Lucio že mrtel. Od tistega trenutka niso zdravniki smeli izgubiti niti minute več, sicer bi bile tudi Simpliciju ure štete. Sestali so se pri priči na posvetovanje in so sklenili, da bodo dvojčka takoj operirali. Vendar ni bilo dosti upanja v uspeh, saj ni do tistega dne še nihče izvršil tako drzne operacije.

Priprave so trajale eno uro. Nato so zdravniki izvršili dve operaciji. Prva je trajala 45 minut, druga dve uri. Zdi se, da je Simplicio rešen smrti, vendar visi njegovo življenje še vedno na nitki.

Namen prve operacije je bila ločitev živega človeka od njegovega mrtvega brata. Samska dvojčka sta bila namreč zrasla iz dveh teles, ki sta imeli skupne vse telesne funkcije, vse organe in tudi krvni obtok; njuna hrbta sta bila zrasla z mišicami, izhajajočimi na dnu hrbtenice. Brata sta imela skupna torej tudi čreva in danko.

Ko so rezali bratovo truplo od njegovega, ni Simplicio nič bolelo, saj je bilo Luciovo truplo mrtvo. Kočljivejša je bila pa druga operacija, ko so morali Simpliciju narediti umetno danko.

Če bo Simplicio ostal pri življenju,

bo to prvi primer take operacije v zgodovini zdravilstva; kajti do tega dne niso še nikoli skušali razdvojiti odraslih siamskih dvojčkov.

Newyork, 29. nov.

Vsa Amerika, posebno pa zdravniki, mrzlično čakajo poročil, kaj bo s Simpliciom, Godanom, operiranim siamskim dvojčkom. Vse kaže, da bo Simplicio izplaval.

Pred bolnišnico, kjer so zdravniki izvršili senzacionalno operacijo, se kar tre častnikarjev in drugega občinstva. Zaman: nihče ne sme noter! Zdravniki so odredili, da ne sme noben strežnik dati nikake izjave ne intervjuja vse dotlej, dokler ne bo operirane popolnoma izven nevarnosti.

Vzlic temu smo izvedeli nekaj zanimivosti.

Simplicio je baje kmalu po operaciji dejal:

»Natanko tisti trenutek, ko je moj brat prenehal živeti, sem vedel, da je umrl, čeprav se nisem obrnil k njemu; kako sem to mogel vedeti, si ne znam razložiti.«

Danes so Lucio pokopali. Njegov brat pa že zdaj dobiva cele šope brzojav in pismen s manljivimi ponudbami za nastope v varietetih. In ameriški listi že zdaj napovedujejo, da bo Simplicio sam zaslužil več, kakor je doslej, ko je bil zrasel s svojim nesrečnim bratom.

Seveda... poprej mora ozdraveti.

Film ju je izdal

Kriminalna afera s filmskim razpletom

n. y. O. London, nov.

Meseca avgusta so v neki hiši v ulici Shepherd's Bush našli lastnico tiste hiše zvezano in zadavljeno. Njena gostica, gospod in gospa Williams, sta pa na lepem izginila. Ob truplu so našli košček blaga — brčkone od podloge plašča — z znakom trgovine King Street v Hamersmithu.

Zrtev je morala med borbo iztrgati ta košček blaga iz morilke obleke.

Neka prodajalka iz trgovine se je spomnila, da je prodala to blago, ni se pa mogla spomniti kupovalke. Nadzornik Hulsh s Scotland-Yarda, ki je to poizvedel, se je torej poslovlil in odšel iz trgovine. V tistem trenutku ga je filmal neki fotograf z majhno filmsko kamero. George Millar — tako je bilo fotografu ime — je povedal detektivu, da on in trije njegovi prijatelji že več mesecev filmajo osebe, ki hodijo kupovati v trgovino. Ta pripetljaj je povedal policijski nadzornik Hulsh svojemu tovarišu nadzorniku Rawlinsonu, ki je tudi vneto raziskaval zagonetni umor.

Do tistega časa so poizvedovanja tonila v temi. Sosedje žrtve so zakonca Williams ne nedolžno in negotovo popisali. Tudi radijski poziv je ostal brez uspeha.

Tedaj se je policija obrnila do podjetja, kjer so bili oni fotografi v službi, in je prosila, da ji prinese vse filme zadnjih mesecev.

In tako so priredili na policiji pravcarne kinematografske predstave. Več dni zapored so sosedje umorjene hiše posestnice gledali filmske prizore z ulice. Več tisoč filmov so jim že pokazali: nič. Bili so nekako pri osmem tisoču, ko je zdajci udaril v temo krik. Neka opazovalka je spoznala oba najemnika žrtve, ki sta tisti dan izginila.

Film so takoj razmnožili in povečali.

Kako odvadite alkoholika neopazno od pijače

Vam pove jugoslovanska izdaja knjige dr. Irvinga, člana društva za uničevanje alkoholizma. Nasveti in recepti domačih sredstev za družine, ki hočejo svojce neopazno odvaditi pijačstva. Dr. Irving ni trgovec in ničesar ne prodaja. Knjigo razpošilja zgolj iz človekoljubnosti.

brezplačno

Pišite v svoji materinščini in priložite za poštino dva mednarodna kupona za odgovor, ki jih dobite na vsaki pošti po din 6.— (šest). Ničesar drugega ne plačate, tudi carine ne.

Naslov:

Société pr. le combat de l'alcool, dep. 60, Dr. Austin Irving, B. P. 32, Paris — X. (Na pisma v Pariz nalepite znamko za din 4.—.)

Vsak policijski nadzornik je dobil po več kopij povečanega filma in so s njimi preiskali ves London. Kazali so film lastnikom hotelov, gostilničarjem, prodajalcem vstopnic za kino, itd., da bi povedali, ali niso morda kje videli pogrešani par. Toda nihče ju ni poznal.

Nato so film kliširali in razposlali na tisoče odtisov vsem policijam na Angleškem.

Eden teh odtisov je prišel v roke policijskemu ravnatelju iz Bow-Road; spoznal je v paru dva človeka, ki ju je tudi sam iskal. Zadnje sled za njima je imel iz začetka meseca avgusta — takrat sta bila v Bethnal-Greenu — potem pa kakor bi se bila v zemljo vdrla.

Nadzornik Lawlings je odpotoval v Bethnal Green in tam je izvedel, kdo sta osumljenca.

Njemu je bilo ime Alfred Stratford, njegovi ljubici pa Mary Flynn. Toda preteklo je več tednov, preden so prišli ubeglemu paru na sled. Naposled jim je prišlo pod roke neko pismo Mary Flynnove njenemu bratu; to pismo so prestregli v Dalstonu. Dognali so, da stanujeta Mary Flynn in Stratford ravno nasproti... policijskemu komisariatu v Dalstonu.

Tretjega oktobra, osem tednov po umoru, za Stratfordov 41. rojstni dan, so morila prišli, ravno ko je hotel stopiti v avtobus. Odpeljali so ga na policijo, kjer ga je že čakala Mary Flynn.

Alfreda Stratforda so obsodili na smrt, Mary Flynnovo pa na osem let ječe.

(»Daily Express«)

Dve leti ji je šele — pa ima že snubca!

(n. y. O.) Montreal, nov. — Najzlaša izmed petčrk, mala Yvona Dionnova, je te dni dobila ljubko pisemce od osemletnega dečka, nekega uradniškega sinčka iz Washingtona. Videl je njeno sliko večkrat v časopisih in punčka mu je bila tako všeč, da ji je napisal tele zaljubljene vrstice:

»Prvi sem, ki bi se rad poročil s teboj in nihče te nima tako rad ko jaz. Za Rooseveltom bom jaz predsednik republike in že zdaj ti obljubim, da boš ti vladala namesto mene. kadar bom jaz moral v vojno.

Tvoj prvi mož Bobby.

(»Az Est«, Pešta)

Prva hiša z nevidno kurjavo

n. q. K. Praga, novembra. Pravkar končujejo dela na novi stavbi, ki jo gradi neki krznar v Kraljevih Vinohradih. Ta hiša je prva v Pragi, ki ima vidne samo štedilnike: vse druge peči so docela nevidne. Hišo ogrevajo s segreto vodo, tekočo po ceveh, vzdanih v strop.

Dobavitelji nove naprave jamčijo, da bo novi način kurjave zalegel v še tako ostri zimi. Kopalnih sob pa ne segrevajo samo stropno, temveč tudi talno. Na češkoslovaškem je le še ena hiša s tako kurjavo, in sicer v čeških Budějovicah.

(»Prager Tagblatt«)

Skrivnosti tibetskih samostanov

Ženska med svečeniki

Naučila se je ugibanja bodočnosti in prenašanja misli

p. Carigrad, nov.

Ameriški parnik »Quebec« je imel pri svojem poslednjem pristaniku v »Zlatem rogu« pač najzanimivejšo potnico na krovu, ki se je kdaj izkrcala v Carigradu. Ta dama je mada-me Cécile Corentinova, vdova umrlega mladega francoskega zasebnega učenjaka, čigar znanstveno dediščino je na svojstven način upravljal in spopolnil. To kar se njenemu možu ni posrečilo, je skoncila mlada žena po treh letih neizmerno drznega in trdega dela: izsleditev okultnih skrivnosti najskrivnostnejših svečeniških stanov v Tibetu.

Raziskovalčeva tovarišica

Gustave Corentin se je pred štiri leti vkrcal v Marsoillu s svojo ženo Cécile na prvo in žal tudi poslednjo odpravo v Tibet. Kot jezikoslovec, ki se je ukvarjal zgoj s tibetanskimi narečji, je nameraval proučevati v neštetihih samostanih Tibeta verske obrede tankajšnjih menihov. Njegova žena Cécile mu je bila že na univerzi tovarišica pri delu in je znanstveno izkazala najvestejšo in najlovsčnejšo tovarišico svojega moža. Samo smrti se ni mogla postaviti po robu. Ko je Gustave Corentin zbolel za nevarno zastrupitvijo črevesja, ga je Cécile dva tedna noč in dan negovala v celici nekega gorjanskega samostana, kjer je njen mož v tankajšnji knjižnici proučeval razne spise in obrede. Na lastne oči je morala gledati, kako se je njegovo stanje od dne do dne slabšalo, dokler ni bila naposled še priča njegove smrti.

Duševni vpliv na daleč

Od tiste ure, ko je mlada žena pokopala svojega moža, se je v njej nekaj do dna spremenilo. Nekaj, čemur ni bil vzrok samo globok duševni pretres. Najsi je bila že od rojstva nagnjena k skrivnostnemu okultizmu, najsi si je ta čut privzgojila z dolgotrajnim proučevanjem budizma, tisti dan je mlada žena napravila črto pod dan svoj preteklost in se je zatekla k enemu s. n. n. cilju: k dognanju ti-sočelnih naukov magije in skrivnostnih vplivov svečenikov Lame.

To, kar se je vsakomur zdelo neverjetno, se je njej posrečilo. Po več-tedenskem popotovanju od samostana do samostana so jo naposled v Južnem Tibetu sprejeli v znamenito sveteno čeniško učiteljsko, kjer je postala učenka najznamenitejšega, zlasti po okultizmu slovečega lame. Tri leta je živela po nečloveško strogih zapovedih meniškega reda, seznanila se je s svetimi knjigami, kumtu je prekašala součence po imenitnem znanju vseh pravil in obredov, dokler je ni naposled njen učitelj imel za vredno, da ji zaupa tudi skrivnosti budistične magije. Kot prva Evropanka, morda kot prva ženska sploh, se je podredila zagonetnim pokoritvam menihov in se je naposled seznanila z duševnim vplivom na daleč, navadila se je zreti v bodočnost, zdravili hrome in prenašali misli na več sto kilometrov daleč.

Na koncu svoje učne dobe je postala Cécile Corentinova po lamaističnih pojnih znanstveno izobražena svečnica magije, ki se lahko uspešno o-sa z vsakim čudodelnim menihom ti-betanskih samostanov. Ona sama je

prepričana, da se ni naučila ničesar drugega ko zgolj neštetihih umetnosti in vaj te v Tibetu razširjene budistične tajne vede, ki jih je še malo prej poznala samo iz znanstvenih virov. V teh treh letih je dosegla, da je vsa budistična magija v vzročni zvezi z duševnimi silami človeka in da se je lahko nauči s smotrno učenjem, če seveda spozna skrivnosti tibetanskih svečenikov. Na temelju priučenih navodil se lahko Cécile Corentinova ka-dar le hoče zamakne — in ta zamak-njenost je temeljni pogoj za vsako okultno dejanje.

Posebne dihalne vaje, razne natan-ko predpisane, ure in ure trajajoče lege telesa ji dade moč, da se duševno popolnoma sprosti in se tako uspo-sobi za gledanje v daljavo. Posledica take duševne sprostitve je nedvoumno dokazano gledanje dogodkov v tu-jih oddaljenih mestih in deželah. Ta-ko je na primer Cécile Corentinova natanko vedela za dan in uro smrti svoje najljubše mladostne prijateljice, ki je izidila v neki južnofranco-ski vasi, medtem ko se je Cécile vra-čala v Evropo. Spet nekoč, še za časa njenega učenja, je z duševnim vpli-vom ozdravila neko žensko v sever-nem Tibetu, ki je zbolela za histerič-no hromostjo. Nešteti so tudi njeni poskusi z branjem misli. Ona sama označuje to vedo za najnižjo stopnjo duševne zbranosti, ki jo učenici lam dosežejo že po nekaj dneh težavnih vaj izločitve samega sebe.

Vso umetnost magije snuira mlada žena za priučljivo, čeprav trdi, da je znanost. Vse to bo — v spomin svo-jemu nepozabnemu možu — dokazala nejeverni Evropi v obširnem popisu.

Zlatica, ki nadomešča zlato

(n. e. O., Berlin, novembra. Nemški kemijski industriji se je pred kratkim posrečilo dobiti novo kovinsko zlitino, ki ima skoraj vse kemične in fizikalne lastnosti zlata.

Novo zlitino sestavljata dva elemen-ta: jod in srebro. Vsaka gospodinja ve, da izgubi srebro svoj sijaj, če pride v dotik z nekaterimi prvimi, predvsem s tistimi organskimi snovmi, ki vsebu-jejo žveplo. Polagoma se srebro pre-vleče z rjavkasto ali temno prevleko žveplovega srebra. Če pa dodamo na-vadni srebrni zlitini, kakor jo dobimo v trgovini, nekoliko joda, izgine ta ne-dostatek.

Če dodamo joda nekaj več, pa dobi srebro rumenkasto barvo, podobno zla-tu, a znanstveniki, ki so s tem »zla-tom« naredili že več poskusov, trde, da bo lahko docela nadomeščalo zlato, ne le v industriji zlata za vsakdanjo rabo, temveč tudi v zlatarstvu.

(»Sapere«, Rima)

Da bo vsa družina vesela, je treba samo kupiti »Družinski tednik«!

Prepovedana severna stena

n. I. Bern, nov. — V posled-njem času se je mnogo nem-skih turistov ponesrečilo na se-vernih stenah Eigerja. Zato so oblastva bernskega kantona za-časno prepovedala plezanje po teh nevarnih pečinah. Minili teden so oblastva svojo prepo-ved preključila. Ako bi se pa ne-varno plezanje spet ponavljalo, bo vlada izdala še strožje na-redbe.

Takšne prepovedi bi kazale preizkusiti tudi pri nas.

Pes rešil tri otroke

n. I. London, nov. — Marga-reta Clarketova iz Backwortha se je ondan sprehajala blizu mestne meje. Zdajci jo je usta-vil neki pes, hoteč jo z glas-nim laježem in nemurnim be-ganjem zvabiti v neko dolo-čeno smer.

Razgovredna Clarketova je šla za psom in zdajci je v svoje začudenje opazila, da jo je pes pripeljal do železniškega tira, ki so se na njem neskrbno igrali trije otroci. Clarketova je pri-šla res v poslednjem trenutku, zakaj že prav blizu je zagledala drveči londonski ekspres. Ne meneč se za nevarnost je stekla na tir, pograbila nič hudega ne sluteči drobit in ga še v po-slednjem trenutku rešila gotove smrti pod kolesi drvečega vlaka.

(»N. W. Journals«, Duma)

Kupec Trajanovega stebra

n. I. O. London, novembra. Neki Američan se je v Rimu seznanil s pri-jaznim Francozom. Saljivec mu je le-pega dne zaupal, da je pravkar kupil Trajanov stebel in da ga bo prepe-ljal in dal postaviti na svojem posestvu na Francoskem.

Američan je pričel pregovarjati Francoza, naj mu odstopi stebel; dal bi mu zanj dva milijona frankov. Po dolgem prigovorjanju je Francoz res privolil v kupčijo.

Drugo jutro je Američan velel od-straniti ograjo okrog Trajanovega stebra; delavci in policija mu niso branili, ker so mislili, da gre za kakšno popravilo. Ko je pa podjetni Ameri-čan hotel stebel razstaviti, da ga na-loži na vozove, so ga ustavili in pri-jeli. Na policiji jim je sicer zadevo poja-snil in so ga izpustili, toda svojih mi-liončkov ne bo več videl.

(»Everybody's«)

Ni mogla uiti... pennyju

n. I. O. London, nov. — Ze 11 let zasleduje Londončanke mrs. C. Stovol-dovo nedolžen penny, bakren novčič, vreden komaj 1 din.

V maju 1925 je našla mlada žena v svoji denarnici majhen penny s poseb-nim znamenjem, da si ga je dobro za-pomnila.

Zanj si je kupila časniki. Nekaj dni pozneje ji je spet prišel pod roko.

Čudeži, ki niso čudeži

Sapa mu je eksplodirala

O ljudeh, ki venomer zehajo, ki se jim po cele dneve kolca, ki se zaradi krhkosti kosti ne smejo v postelji obrniti

(z. MO) V skrivnostnem bolez-nem svetu so zdravniki od vsej razvratosti in napredku medicinske vede večkrat brez moči. Pripetljaj, ki jih v mesečniku »Popular Science Monthly« našteva zdravnik dr. Dambau, spominjajo bolj na srednjeveške legende kakor na me-dicinsko poročilo. Vse vseh svojih neverjetnosti so pa vendar doka-zano resnični.

Na balkonu nekega londonskega gledališča je stal neki gospod in si je hotel prižgati cigareto. V trenutku, ko je gorečo vžgalico približal cigareti, je počilo in bilo je, kakor bi iz njegovih ust ožen udaril. Njegova sapa je eksplodi-rala!

Zdravnik v bolnišnici »King's College«, dr. Terence East je čud-nega kadilca preiskal in ugotovil, da je zaradi neke poškodbe v no-tranjščini želodca ostajala hrana v njem mnogo dalj časa, kakor je normalno. Prehudo vrenje je po-vzročilo nastanek gorljivih plinov, ki so se ob približanju goreče vž-galice vneli.

V Bellairu (Ohio) živi deček, ki ima tako krhke kosti, da je pre-trpel že 64 kostolomov. Vsakič ko pade, se mu zlomi kakka kost.

Še hujše je neki ženski, ki si je zlomila kar tri kosti, ko se je obr-nila v postelji. Ta žena bolega za »demineralizacijo« kosti; zato so tako krhke ko jajčne lupine,

V Illinoisu se je primeril prav čuden primer nepremagljivega ze-hanja. Neko soboto zvečer je za-čela neka mlajša gospa zehati in je zehala več dni. Vsako minuto je morala zehati osemkrat do dva-najstkrat. Seveda jo je čudni poj-av čisto izžepal. Kaj je bilo vzrok takega zehanja, niso dognali.

Običajnejši so pojavi dolgotraj-nega kolcanja. L. 1920 je na Fran-

S krvje oškropljeno iztise »Gringoiras« — ted-nika, ki je s svojim obrekovanjem pogubl fran-coskega notranjega ministra Salengroja v smrt — so nosili socialisti po pariških ulicah, med-tem ko se v Lillu Salengroja pokopavali.

VIM

čisti vse

tudi BARVANE
PREDMETE!

Ker odpravi Vim tako prizanesljivo nesnago, je posebno dober tudi za čiščenje barvanih in lakiranih pred-metov vseh vrst, kateri — ako se čistijo z Vimom — ostanejo dolgo kot novi.

Zanimivosti z vsega sveta

Planinski vodniki in radio. Pekliški planinski vodniki v Avstriji bodo od-slej na svojih gorskih poteh nosili s seboj vedno majhen oddajni radijski aparat, da bodo mogli v nevarnosti po-klicati na pomoč reševalca.

Gardenije so spet v modi v Parizu. Pariške gospe krase svoja stanovanja zdaj najraje s to cvetko, ki sta jo pred 40 leti opesala in proslavljala pisatelja Oskar Wilde in Paul Bourget, da jo potem za desetletja izgubila v pozab-ljenju.

229 kg je tehtal največji Anglič Ed-ward Money, ki je pred nekaj dnevi umrl v Glasgowu. Moč je bil tako de-bel, da so mu v bolnišnici morali na-praviti ležišče iz dveh postelj. Money je bil odličen športnik.

Obiščna zdravnica v Schwechatu pri Dunaju je postala dr. Greta Rich-terjeva. To je prvič, da je avstrijska vlada poverila posle uradnega zdrav-nika v večjem mestu ženski.

Miška je povzročila hudo avtomobil-sko nesrečo. V Kjöbenhavnu je majh-na miška poiskala zavetje v avtobusu. Skrila se je pod šoferjev plašč in med vožnjo kar na lepem počegotala moza za vratom. Šofer je izgubil oblast nad vozilom, in avto se je zato zaletel v bližnje drevo. Trije potniki v njem so se hudo potolkli.

Trojčki in četverčki so v zadnjem času pogosti pojavi. Dvojčkov je pa kar na prebitku. Statistika pravi, da je n. pr. v prvih 6 mesecih l. 1. pri-šlo na svet samo v sovjetski Rusiji 22.158 dvojčkov.

Maks Schmeling, bivši boksarski prvak, se bo v juniju prihodnjega leta pomeril v New Yorku s svetovnim pr-vakom Braddockom.

40.000.000 hl piva popijejo povpreč-no na leto v Nemčiji. Tako pride na vsakega Nemca povprečno 70 l piva na leto; pri tem so seveda všete tudi ženske in otroci.

Kolesarji imajo svoje ceste v Nem-čiji. Z veliko naglico grade vzdolž vseh velikih cest posebne poti za ko-lesarje. Doslej so napravili že za 4870 kilometrov teh poti, največ v Porenju, na Saškem in na Oldenburškem.

»Pesmi tropskih ptic« sta krstila dva angleška znanstvenika svojo pravkar izšlo knjigo, ki jo dopolnjujejo gra-mofonske plošče; z njih moreš slišati petje tropskih ptic. Glasove je posno-lo več znanstvenikov posebne odpra-ve, ki je več let preživela v pra-gozdih.

Angleži hočejo zdrav rod. Angleško prosvetno ministrstvo je nedavno iz-dalo vsem občanom nalog, da nakupijo za vse šolske otroke primerno opre-mo za šport. Vlada bo k tem stroškom prispevala petino. Ta odredba je v zvezi z akcijo za zdravstveno zboljša-nje angleškega naroda.

10 minut na dan bi moral delati vsak človek na naši premočnici, pa bi bilo ustrezno vsem potrebam in opravljeno toliko dela, da bi lahko dobro živeli vsi ljudje na svetu. Ta ugotovitev bo najbrže držala, saj jo je podal v svojem poročilu znanstve-ni akademiki nek znamenit angleški profesor narodnega gospodarstva.

Tudi posledica vojne. Ugotovili so, da je bilo od ljudi, ki so se borili za svetovne vojne na raznih bojiščih, za-radi posledic, ki jih jim je pustila voj-na, v zdravljenju 19 milijonov ljudi. Od vseh teh 19 milijonov jih danes živi le še 4.247.000.

(Dr. Frederick Dambau, »Popular Science Monthly«, New York).

Želimo ustreči Vašim željam, da se oblečete čim najcenejše z dobro kvaliteto vseh vrst oblačil

Glavni kolodvor.

kot sledi:

TONCA

Moja Tonca je zlata duša. Šteje še sedemnajst let, a vendar je izkušena in modra, da ji ne najdeš enake v vsej veliki Ljubljani. Pomaga mi v gospodinjstvu, pazi na otroke, kuha, šiva, pere, lika, skratka, vzor gospodinske pomočnice je. Molčati zna kadar je treba, ko grob. Nikoli še ni nesla sosedam na nos neizogibnih družinskih prepričkov, niso se ni po tistem veselila, če so nas trle denarne in druge neprilike.

Tonca je naša, k družini spada. Otrokom pripoveduje na večer zgodbe o angelcih, ki z zlatimi kangljicami namakajo zemljo, ki z mavričnimi perutnicami šelesteč usipajo svoje varovance male zemljančke, jim šepetajo sladke sanje na uho, včasih jih pa za roke povedejo v daljne čudovite kraje velike sanjske dežele. In otroci — večkrat mi vstane rahla zavist ob misli na Tonco — skoraj da jo imajo rajši ko mene, svojo mamo.

Tonca je preprosta služkinja, a lep in plemenit značaj. Ne morem si zato kaj, povedati vam moram njeno zgodbo.

Dve leti je že pri hiši, pa mi jo je šele pred kratkim zaupala. Samotna večerna ura ob veliki, toplo luč izžarevajoči svetilki, enakomerno tikkanje ure ji je morda izvabilo zaupne besede.

Otrok je bilo pri hiši ko listja in trave. A Tonca najmlajša. V dolgem, rdečem krilu je dobila okrog hiše.

Lepega dne je prišla od neke prijazna teta in vzela Tonco za svojo. Oče in mati sta si pošteno oddahnili. Priglasile zemlje, ki jo imajo, slabo roditi. Počasi bodo morali otroci tako drug za drugim po svetu. A Tonci bo dobro, teta je bogata in ni slaba ženska. Svojih otrok nima, pa je vzela Tonco k sebi.

Tonci je bilo pet let in dobro ji je bilo. Vsega je imela na prebitek, dobro je jedla, na mehkem spala, teta ji je prinesla iz mesta celo lepo, veliko punčko.

Potem se je sreča sprevrgla. Nenadoma novica je zrušila teto. Zavod, ki je v njem imela vse prihranke, je propadel. Z njim vred denar, tetino neskrbno življenje. Tončina bodočnost, Tonca ne ve, kaj je denar; nekoč je slišala, da je denar hudicevo blato, in beseda ji je ostala v spominu. Res, s hudobcem mora biti v zvezi; kajti teta je na lepem postala vsa drugačna. Nesrečna, jokava, jezljiva, prepirljiva, mesec za mesecem bolj, in tretje leto so jo odpeljali neprijazni možje.

Enkrat samkrat jo je obiskala Tonca za dolgim zidom in ostal ji je težak, temen spomin na žive mrtve v umobolnici.

Spet je romala Tonca na kmete. Osem let ji je in služi nekje za pastirico in kravjo dekle. Življenje je težko, a vendar lepo. Tako domače je zvečer v toplem hlevu, kraj živine. Senene kopicе diše vabljivo, sonce sije toplo in božajoče. Kaj so ji mar ljudje, ki živi z njimi!

V mesto vleče Tonco; tam so veseli, bogati ljudje, igrače, sladkosti vseh vrst v izložbah. Godba in smeh in veliko luči.

Veliko hrepenenje jo je odneslo. Tonca je spet v mestu. Neodločno stoji pred posredovalnico za službe, preudarja in vstopi.

V zatohlem prostoru se tišče dekleta. Starejša so od nje, toplo in brezbržno jo gledajo. Ena z naličenim obrazom jo prezirljivo premerja.

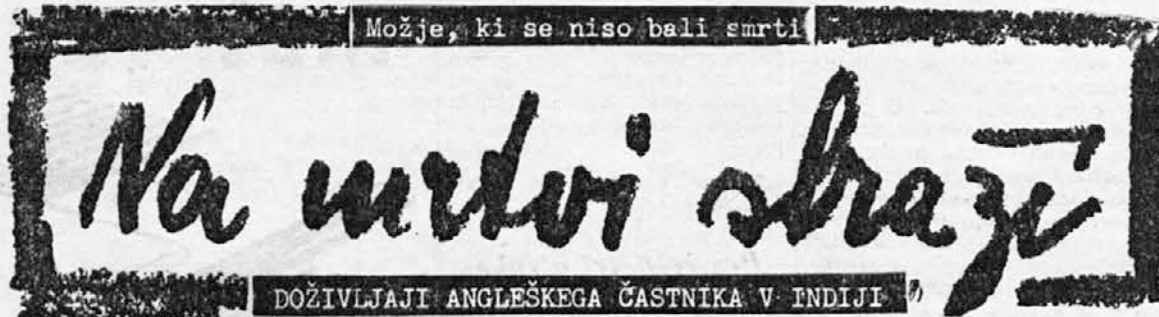
Tonci so misli nekje daleč, zdi se ji, da govori stroga posredovalka tujki, in ne njej: »Tonca Migličeva, ali imate toliko, da boste vsaj 14 dni lahko čakali na službo? Deset dinarjev računajte na dan.«

Kaj bi pastirica Tonca z denarjem? Meglene in nerazumljive so gospenje besede.

Vsak dan sedi zdaj Tonca v posredovalnici. Včasih dobi kos rženega ali koruznega kruha od sosed. Ona na lepotečena dekline še čaka na službo in je dala Tonci enkrat celo kos salsame.

Stirinajst dni je dobra priprava za veliki boj. Tonca je šla na cesto za vero in pogumom v srečo. Zagrabila je za vsako delo. Prekupčevalke rož so ji dajale napol uvellega cvetja, da ga raznaša in prodaja. Predmestnim paglavcem je pomagala pri razgrebanju smeti in iskanju še uporabnih stvari po smetiščih. Naposled je po čudni sreči pristala v obcestni prodajalni sadja. Portala je prodajalka, nato je pa šla pot navzgor. Pred dvema letoma je našla mirono zavetje pri nas.

Vse to mi je povedalo dekle, pa sem ji rekla: »Mlada si, Tonca, a tvoje življenje je dokaj pisano. Veliko hudega si prestala.« In Tonca nato: »Bile so sence, pa tudi mnogo svetlega. Kakor na slikah, ti sem jih gledala, ko sem šla ondan z vami in otroki v galerijo.«

6. nadaljevanje

Preden smo jim pa to priznali, smo občevali z njimi najprej nekaj mesecev nežno in obzirno ko z dojenčki. Zavedali so se tega in so se kar tresli v teh poskusnih mesecih od udušenega besa in želje po dejanjih. To nam je bilo spet v veselje.

Zato sem torej dejal polkovniku Strongu, da bi rad vzel poročnika Harcastla s seboj. Pri prici so se začeli njegovi častivredni sivi lasje ogorčeno jeziti.

»Fant, saj ste ponoreli,« je samo dejal, »na partijo tenisa že, v bazar pa po nobeni ceni.«

»Mi trgovci,« se je malomarno vmešal Binns, »mi zapodimo naše učence kakor hitro le gre nad trgovske knjige.«

Polkovnik Strong se je zarežal. »Dobro glavico imate, Binns,« je zarčeval, »kar se cocktailov tiče. Če mi pa hočete natvesti, da zdravi trgovci in normalni podjetniki seznanjajo svoje učence precej v začetku s knjigovodstvom, potlej ste v vseh štirih delih sveta.«

»... v petih...« je krotko popravil Binns.

»No, pa v petih — potlej ste v vseh petih delih sveta edini trgovci, ki počenja take norosti. Pri nas na Angliškem pošiljamo učence po cigarete in znamke ali jim pa damo kakšne sličice opravke.«

»Ts... ts...« je dejal Binns in namršni obrvi. »Nisem še vedel, da britanski poročniki hodijo po cigarete in lepjo znamke.«

»Gospod!« je zagrmel polkovnik Strong, »upam, da ste dovolj drzni in poveste to poročniku Harcastlu v obraz!«

Binns se je obrnil k meni.

»Digger, pošlji po Harcastla.«

Torej pojde fant vendar z nami!

Ker imam navado, da sicer mnogo svojega »prostega« časa in tudi službenega časa prebijem v domačinskih okrajih, sem imel kajpak tudi to pot pošteno izbrano zanesljivo pristne garderobe pri roki. Prvorodne domačinske garderobe vam rečem!

Preoblekli smo se torej, kakor sem rekel, in smo jo mahnili na pot. Saj se ni moglo kaj izjaloviti, zakaj vsak izmed nas razen Harcastla je govoril narečje domačinov, in Harcastlu smo zabičili, da mora za spremembo držati jezik za zobmi.

Ko smo prišli do obzidja karavanskega okraja, smo se razšli, ne da bi se bili kakor koli domenili, kaj bo vsakdo izmed nas počel. No, vsakdo izmed nas bo pač moral odpreti oči in ušesa. Kar se Harcastla tiče, ki sem ».....«

»Pametno dekle si, Tonca, morda te čaka še velika sreča.«

Pa je potegnila iz predpasnika papir in mi ga pokazala: »Svetuj te, gospa, kaj in kako naj storim.«

Razgrnila sem pismo in brala:

Ljuba moja Tonca,

Sporočiti Ti moram, da sem že dve leti tu v Argentini. Kmalu potem, ko si poskala drugo službo, sem opustil svojo trgovino in šel s trebuhom za kruhom po svetu. Nekaj denarja sem imel, skušen dovolj, pa še volje za delo, in šlo je. Tu v Buenos Airesu imam majhno branjarijo. Kupčija dobro nese. Kaj bi govoril! Gospodinje mi manjka. Mislim, da bi šlo potem še boljše. Nate mislim, Tonca.

Ali se še spominjaš tistega dneva, ko si lačna in uboga šla mimo moje stojnice, pa si s poštenostjo premagala lakoto in skušnjava? Velika breskev ti je ležala ob nogah, tako lahko bi jo bila vzela. Nihče bi ne bil opazil. Še velik greh bi ne bil, saj si bila lačna in potrebna. Ti pa si sad pobrala in ga položila na kup k drugim.

Takrat, Tonca, sem te vzel za prodajalko. Zdaj v Argentini potrebujem gospodinjo.

Piši Tonca, ali si voljna in ali boš prišla.

Naše mesto je lepo in veliko, ljudje z vseh koncev sveta.

Pozdravlja te in čaka na odgovor Tone.

Pogledam Tonco, solze ima v očeh, smehljaj na ustnah.

»Le pojdi, Tonca, kakor nam bo tudi težko brez tebe. Morda se ti je zdaj nasmejnila velika sreča.«

Evelyn.

ga imel prav rad in sem ga vzel s seboj, da bi ga vpeljal tudi v to službo, sem ga izročil Binnsu. Naj se zgodi kar koli, pri tem možu je bil najbolje spravljen.

Pomešal sem se v vrvež in se predal toku.

Potlej sem jo mahnil na stran in sem zavil z več drugimi ljudmi v znano mi mohamedansko krčmo. To vam je prostorna lesena lopa, ki so v njej pekli na bukovem oglju jagnjetino na ražnju. Nekaj Afridov je sedelo na drugem koncu spet ob drugem ognju in so nalagali nanj kamelje odpadke — in k tej skupini sem prisedel še jaz.

Strmel sem ko drugi sanjavo v žareči ogenj; toda vsa moja čutila so bila napeta. Včasih so stopili v lopo novi gostje, takrat sem zmerom navidez raztreseno pogledal tja in si skušal kolikor mogoče jasno vtisniti njihove obraze v spomin. Ko se je s kako skupino prikazal še zelen turban, sem si na tistem mel roke. Zelen turban, to je bilo kakor nalašč zame.

Mož je sedel blizu mene in očitno nadaljeval pogovor, ki ga je bil že prej načel.

Zdajci sem se pošteno zdrznil. Mož z zelenim turbanom je izrekel prav glasno opazko. Govoril je sicer v kar najčistejšem puščavskem narečju, vendar... strela z jasneja...

Obrnil sem se in si ogledal turban in kar je bilo pod njim, in res ni mnogo manjkalo, pa bi bil skočil pokonci.

Bil je Binns!

In prišeeh vam, da ni imel zelenega turbana na glavi, ko smo se prej razšli.

Pri moji veri: kakor sem sam tukaj sedel — bil je Binns!

V tistem trenutku je tudi on mene opazil in me precej nesramno premeril z očmi; pošteno sem se moral potruditi, da sem odtrgal pogled od njega. Binns, ki sem mu bil Harcastla na dušo položil, je sedel tu brez Harcastla, našemljen z zelenim turbanom božjepotnikov, in besedičil ko za stavo.

Kar malo zazelenelo se mi je pred očmi. Ne zaradi turbana, temveč iz skrbi, da bi je mož s svojo predrznostjo ne izkupil. Ena sama nerodna beseda, en sam gib, ki bi ga utegnil izdati... in že bi ga raztrgali na tisoč kosov.

In mene kajpak z njim vred, zakaj drugega mi vendar ne bi ostalo, če bi se on zamotal v pretep, kakor da bi pomagal adrihati.

Kje le — tri sto kosmatih — je pustil našega dojenčka, Harcastla?

In kje je staknil zeleni turban? Spominjam se, da smo že nekoč govorili o dvomljivosti možnosti, da bi se preoblekli v božjepotnike in tako malo od bliže povohali v strogo zaključene krožke teh fanatikov. Jaz sem takrat to možnost popolnoma zavrgel, on je pa ni izključeval. Božjepotniki... kako bi le to povedal... imajo poseben način izražanja, kadar kaj pripovedujejo, svoje pomenke krasijo s posebnimi krilatčami... rabijo prečudne izraze, oslanjajo se na določene stvari... skratka, skoraj nemogoče jih oponašati, če nisi bil že sam v Mekki.

Binns mi takrat, ko smo se o tem pogovarjali, ni povedal, da je bil v muslimana iz Sirije preoblečen v Mekki in da je celo pri prerokovem grobu molil. Šele mnogo let kasneje, ko sem že zdavnaj doma v Essexu prekopaval svoj vrt in se nisem več potikal po športnih igriščih s pustolovski mislimi, sem bral njegovo vezelnjivo knjigo o njegovih doživljajih v svetem mestu.

No, sedel je tam in se širokoustil. Harcastla je pustil na cedilu in se bahal! Radovedni Afridi so ga seveda obsuli s tisoč vprašanji o svetem mestu.

Pripovedoval je s tako gotovostjo in tako živo, da so se mi spritno njegevega laganja ježili lasje. In zdajci je obrnil z neverjetno nesramnostjo pogovor drugam in začel kar tako slučajno pripovedovati o dogodku na Kajberskem sedlu. In tedaj sem videl, da so njegovi poslušalci prav natančno poznali dogodek, ki smo mu bili mi pričali. Sprva res niso kazali kdo ve kakšnega zanimanja za Kajbersko sedlo, temveč so se kar kosali z vprašanji o Mekki. Nisem se mogel vzdržati navala škodoželjnosti, saj je bil Binns prisiljen, pripovedovati še kaj več. Takrat še nisem vedel, da je res bil nekoč v Mekki, zato sem bil na tistem ogorčen, ko je tako nesramno pital te verne ljudi z izmišljenimi doživljaji.

Medtem sem se previdno obrnil, da sem ga lahko nezavestno opazoval. In priznati moram, da me je kar na lepem obšlo čudno nezaupanje do njega. In to nezaupanje je postajalo čedalje huje, čim dalje sem ga poslušal in čim natančneje sem ga opazoval. Mož, ta, ki je tako živo in tako nazorno, s tolikšno gorečnostjo in s tolikšno žarečo strastnostjo pripovedoval o prerokovem grobu, ta mož naj bo Binns, moj ameriški prijatelj, oni vedri, zmerom hladnokrvni, zmerom enako vase zatopljeni svetovni popotnik? Ta do skrajnosti razgreti fanatik, čigar suhe, rjave roke so neobrzdano krillile po zraku, čigar črna brada se je v vročici pripovedovanja zibala sem in tja... ta je bil vendar mohamedanec, da mu pristnejšega in popolnejšega ni para!

Na lepem me je obil ledenomrzel strah.

Ali se nisva pošteno onekla, polkovnik Strong in jaz? Kdo je bil prav za prav Binns? Ali sva ga mar tako dobro poznala, da sva za trdno vedela, kdo je? Še nikoli prej nisva ničesar o njem slišala, nisva ga vprašala za priporočila... joj, če ni Binns morda ogleduh? Pozneje sem mu pripovedoval (kajpak, bil je prav to, za kar se nam je predstavil), da bi ga bil, če bi se bil še bolj zagrizel v to prepričanje, hladnokrvno ustrelil, kakor hitro bi odšel iz mohamedanskega okraja.

Bili so to zame topi trenutki, ko sem se ukvarjal s takšnim razmišljanjem.

Razen tega sem bil še besen nani, ker je pustil Harcastla, tega neizku-

ga imel prav rad in sem ga vzel s seboj, da bi ga vpeljal tudi v to službo, sem ga izročil Binnsu. Naj se zgodi kar koli, pri tem možu je bil najbolje spravljen.

Pomešal sem se v vrvež in se predal toku.

Potlej sem jo mahnil na stran in sem zavil z več drugimi ljudmi v znano mi mohamedansko krčmo. To vam je prostorna lesena lopa, ki so v njej pekli na bukovem oglju jagnjetino na ražnju. Nekaj Afridov je sedelo na drugem koncu spet ob drugem ognju in so nalagali nanj kamelje odpadke — in k tej skupini sem prisedel še jaz.

Strmel sem ko drugi sanjavo v žareči ogenj; toda vsa moja čutila so bila napeta. Včasih so stopili v lopo novi gostje, takrat sem zmerom navidez raztreseno pogledal tja in si skušal kolikor mogoče jasno vtisniti njihove obraze v spomin. Ko se je s kako skupino prikazal še zelen turban, sem si na tistem mel roke. Zelen turban, to je bilo kakor nalašč zame.

Mož je sedel blizu mene in očitno nadaljeval pogovor, ki ga je bil že prej načel.

Zdajci sem se pošteno zdrznil. Mož z zelenim turbanom je izrekel prav glasno opazko. Govoril je sicer v kar najčistejšem puščavskem narečju, vendar... strela z jasneja...

Obrnil sem se in si ogledal turban in kar je bilo pod njim, in res ni mnogo manjkalo, pa bi bil skočil pokonci.

Bil je Binns!

In prišeeh vam, da ni imel zelenega turbana na glavi, ko smo se prej razšli.

Pri moji veri: kakor sem sam tukaj sedel — bil je Binns!

V tistem trenutku je tudi on mene opazil in me precej nesramno premeril z očmi; pošteno sem se moral potruditi, da sem odtrgal pogled od njega. Binns, ki sem mu bil Harcastla na dušo položil, je sedel tu brez Harcastla, našemljen z zelenim turbanom božjepotnikov, in besedičil ko za stavo.

Kar malo zazelenelo se mi je pred očmi. Ne zaradi turbana, temveč iz skrbi, da bi je mož s svojo predrznostjo ne izkupil. Ena sama nerodna beseda, en sam gib, ki bi ga utegnil izdati... in že bi ga raztrgali na tisoč kosov.

In mene kajpak z njim vred, zakaj drugega mi vendar ne bi ostalo, če bi se on zamotal v pretep, kakor da bi pomagal adrihati.

Kje le — tri sto kosmatih — je pustil našega dojenčka, Harcastla?

In kje je staknil zeleni turban? Spominjam se, da smo že nekoč govorili o dvomljivosti možnosti, da bi se preoblekli v božjepotnike in tako malo od bliže povohali v strogo zaključene krožke teh fanatikov. Jaz sem takrat to možnost popolnoma zavrgel, on je pa ni izključeval. Božjepotniki... kako bi le to povedal... imajo poseben način izražanja, kadar kaj pripovedujejo, svoje pomenke krasijo s posebnimi krilatčami... rabijo prečudne izraze, oslanjajo se na določene stvari... skratka, skoraj nemogoče jih oponašati, če nisi bil že sam v Mekki.

Binns mi takrat, ko smo se o tem pogovarjali, ni povedal, da je bil v muslimana iz Sirije preoblečen v Mekki in da je celo pri prerokovem grobu molil. Šele mnogo let kasneje, ko sem že zdavnaj doma v Essexu prekopaval svoj vrt in se nisem več potikal po športnih igriščih s pustolovski mislimi, sem bral njegovo vezelnjivo knjigo o njegovih doživljajih v svetem mestu.

No, sedel je tam in se širokoustil. Harcastla je pustil na cedilu in se bahal! Radovedni Afridi so ga seveda obsuli s tisoč vprašanji o svetem mestu.

Pripovedoval je s tako gotovostjo in tako živo, da so se mi spritno njegevega laganja ježili lasje. In zdajci je obrnil z neverjetno nesramnostjo pogovor drugam in začel kar tako slučajno pripovedovati o dogodku na Kajberskem sedlu. In tedaj sem videl, da so njegovi poslušalci prav natančno poznali dogodek, ki smo mu bili mi pričali. Sprva res niso kazali kdo ve kakšnega zanimanja za Kajbersko sedlo, temveč so se kar kosali z vprašanji o Mekki. Nisem se mogel vzdržati navala škodoželjnosti, saj je bil Binns prisiljen, pripovedovati še kaj več. Takrat še nisem vedel, da je res bil nekoč v Mekki, zato sem bil na tistem ogorčen, ko je tako nesramno pital te verne ljudi z izmišljenimi doživljaji.

Medtem sem se previdno obrnil, da sem ga lahko nezavestno opazoval. In priznati moram, da me je kar na lepem obšlo čudno nezaupanje do njega. In to nezaupanje je postajalo čedalje huje, čim dalje sem ga poslušal in čim natančneje sem ga opazoval. Mož, ta, ki je tako živo in tako nazorno, s tolikšno gorečnostjo in s tolikšno žarečo strastnostjo pripovedoval o prerokovem grobu, ta mož naj bo Binns, moj ameriški prijatelj, oni vedri, zmerom hladnokrvni, zmerom enako vase zatopljeni svetovni popotnik? Ta do skrajnosti razgreti fanatik, čigar suhe, rjave roke so neobrzdano krillile po zraku, čigar črna brada se je v vročici pripovedovanja zibala sem in tja... ta je bil vendar mohamedanec, da mu pristnejšega in popolnejšega ni para!

Na lepem me je obil ledenomrzel strah.

Ali se nisva pošteno onekla, polkovnik Strong in jaz? Kdo je bil prav za prav Binns? Ali sva ga mar tako dobro poznala, da sva za trdno vedela, kdo je? Še nikoli prej nisva ničesar o njem slišala, nisva ga vprašala za priporočila... joj, če ni Binns morda ogleduh? Pozneje sem mu pripovedoval (kajpak, bil je prav to, za kar se nam je predstavil), da bi ga bil, če bi se bil še bolj zagrizel v to prepričanje, hladnokrvno ustrelil, kakor hitro bi odšel iz mohamedanskega okraja.

Bili so to zame topi trenutki, ko sem se ukvarjal s takšnim razmišljanjem.

Razen tega sem bil še besen nani, ker je pustil Harcastla, tega neizku-

Kolodvorska ulica

	Din	Din
Zimske suknje . . .	380,—	580,—
Prima double suknje . . .	680,—	880,—
Palmeston . . .		
črne suknje . . .	420,—	580,—
Prima Palmeston . . .	580,—	780,—
Hubertus . . .		
nepremočljiv . . .	250,—	320,—
Površni . . .		
lovski suknjič . . .	245,—	320,—
Trpežne . . .		
športne obleke . . .	340,—	540,—
Športne . . .		
pumparice . . .	48,—	125,—
Športni klobuki . . .	33,—	48,—
Promenadni . . .		
klobuki . . .	52,—	75,—
Športne čepice . . .	11,—	14,—
Športne čepice . . .		
čista volna . . .	22,—	29,—
Usnjati suknjiči . . .		
Nappa . . .	440,—	
Veterini suknjiči . . .	98,—	175,—
Športni suknjiči . . .	89,—	
Kangarn obleke . . .	380,—	580,—
Kangarn . . .		
čista volna . . .	580,—	780,—
Puloverji . . .		
moderni . . .	48,—	
Kvalitetne samo . . .		
veznice . . .		
najboljši vzorci . . .	12,—	28,—
Usnjate rokavice . . .		
Nappa . . .	48,—	
Cenejše srajce . . .		
flanela . . .	17,—	26,—
Športne srajce . . .		
prima . . .	34,—	55,—
Boljše publika . . .		
srajce . . .	48,—	65,—

Se priporoča

Presker

Ljubljana -- Sv. Petra c. 14

Senega dojenčka, na cedilu. Spet nov vzrok za nezaupanje.

Tam je sedel s svojim zelenim turbanom, v tej pešavarski krčmi, in v nomer pripovedoval dogodivščine iz Meke.

Na lepem, po daljšem pripovedovanju, medtem ko je vladala v vsej krčmi napeta tišina, je Binns nenadno prekinil svoje gozodbazanje in dejal po kratkem molku polglasno a s poudarkom:

»O... vi hribovci in vi dolinci, vi Afridi, Mahzudi in Vazirji... vi vsi verni plemenjaki s Kajberskega sedla.«

Ni skončal stavka. Človek bi bil najraje prestrašen pridržal dih, tako mrtvaško tiho je vse postalo. Prikrito razburjenje je žarelo na vseh obrazih.

Takrat se je iz mračnega kotička, kamor je le včasih segel odsvit ognja, oglasil hripav glas:

»Kaj hočete reči? Kaj bi rad od nas? Tu sede Vazirji, ki te poslušajo.«

Razen hlipanja muslimanov nisi slišal ničesar.

»Kaj bi rad od vas?« je po tistem odgovoril Binns. »Ničesar. Kaj bi le hotel od takšnih pokvek, ki jih gazijo in se gaziti pustijo? Gobezdave pokveke, zmerom in vedno gobezdave...«

Težek vzdih neizmernega razburjenja se je razširil po krčmi. In v to komaj še strpljivo nemo razburjenje je nekdo glasno vzkliznil: »... Brat!... Aj!... Ni da bi samo gobezdali!... Ti si šele prišel in ničesar ne veš!... Aj!... Tebi bo treba še pripovedovati o zborovanju!...«

Potuhnil sem se spritno tega glasu. Potlej sem hotel skočiti pokonci. In naposled sem se skoraj do krvi vgrizel v ustnice.

Ali sem mar v norišnici? Zakaj glas, ki je pravkar spregovoril, sem tudi spoznal! Še celo prav pošteno sem ga spoznal! Ze premnogokrat sem ga slišal in ni bil zmeraj razveseljav.

Bil je, primaruha, živi glas polkovnika Stronga! Nisem pa videl in tudi opazil nisem, da bi bil prišel v krčmo. Bil je pa njegov glas.

</

Otroška soba

Ce imaš več sob na razpolago in enega ali več otrok pri hiši, uredi čimprej otroško sobo. Rajši se odredi boljše jedilnice ali sobi za goste; videla boš, otroška soba je prava dobrota za mater in otroke.

Soba, ki jo boš uredila za otroke, bodi sončna, zračna, svetla. Slikarja mora biti topla, izbrala boš svetlo rumeno ali oranžno barvo, strop naj bo bel. Nekje sem videla otroško sobo, kjer so bile na svetlo zeleni steni na presno slikane podobe iz pravljic. Večina mater si takega razkošja ne bo mogla dovoliti. Saj tudi ni potrebno.

Morda imaš malo risarskega daru in boš z majhnim trudom na naveden papir pričarala pravljice po dobi. Ali boš pa za majhne denarje kupila nekaj srečanih večbarvnih slik, ki jih boš izbrala s praviim okusom in ljubeznijo, da bosta tvoji fantič ali deklič od veselja nad njimi kar zavriskala.

Slike boš razvrstila po steni v taki višini, da bo mali stanovalec svoje škrate, vile, psičke in pajace mogel ogledovati brez truda, ne da bi moral plezati po stolah in tvegati »str-bunke«.

Na okno in zavese seveda ne boš pozabila. Napravila boš kratke zavese iz svetlozračnega, pralnega blaga.

V otroški sobi naj bo malo pohištva. Posteljica, mizica in stolček ali dobro zasidrana klopica in še otrokova omara. Otrok imej svojo omaro! V njej so spravljena njegova oblčila, v posebnem predalu ali na polici perilo, v posebnem predalu, ki ga more otrok sam odpirati, pa igrače. Oprava otroške sobe te ne bo veljala veliko. Vsak boljši mizar ti jo bo znal napraviti prav lepo iz mehkega lesa, pleskano s svetlo oljnatno barvo, da jo boš mogla večkrat očistiti in umiti.

Ko bo otrok večji, boš dokupila še kak kos oprave. Polico za knjige, desko za pisanje, ki dobro nadomešča pisalno mizo, itd.

Lepo bi bilo, če bi vsaka mati mogla svojemu otročku urediti tako sobico.

Ce verjamete ali ne, tudi otrok potrebuje miru. Nekom čudno se to sicer sliši, pa je vendarle res.

Zakaj pa je toliko otrok nevroznih že v prvih in zgodnjih letih? Zato,

ker tiče zmerom le med odraslimi, skrbi jim boro z obrazov, slišijo in poslušajo stvari, ki niso za njihova ušesa.

Čudno bitje je otrok. Odrasel človek ga skoraj razume in ne more. Se mati sama ga večkrat ne razume.

Otrokova mala dušica se pogreza včasih v sanjski svet, v čudne pravljene vrtove vstopa, kamor ji odrasli ne moremo slediti. Zato so otroci, ne da bi se tega zavedali, večkrat radi sami. Brez odraslih gledalcev in svetovalcev.

Saj ste že gotovo opazile, kako je vaš mali kakor droben gol ptiček čepel v kakem kotu in se zaverovano igral sam zase ali pa modro tuhtal predse. Pa je prišel veliki človek in ni hudega ne sluteč iztrgal z besedo pedantno iz rok iz sanjske dežele. Ali niste videli razočaranja, ki se je v takih trenutkih utrnilo v otrokovih očkah?

Vem, da ste prepričane, da so našim malčkom otroške sobe potrebne. Vem pa tudi, da z menoj vred ne verjamete, da bi se danes, ko so razmere še tako težke in se stiskamo v majhnih stanovanjih, tudi skromne želje premnogih mater mogle uresničiti.

Vseeno, ali pa celo prav zato pišem o otroški sobi.

Zdravje naših otrok je prvo in najvažnejše. Ce imaš enosobno stanovanje, odreci se tej ali oni stvari — vedno se še moremo čemu odreči brez škode — in najmi dve sobi.

Za dvosobno, še bolj pa za enosobno stanovanje velja tole:

Vsaj en kotiček svojega ozkega stanovanja odmeri otroku. Da bo imel prostorček, kjer bo sam, nemoten, in bo gospodaril po svoje. Ljubezen je iznajdljiva; v otrokovem malem kotičku bo morda stala le navadna pručica za par dinarjev, nekaj igračk se bo valjalo v njem, na steni bo pa visel možič, ki ga potegne za nit in pokaže svoje umetniše, a otrok bo verjel, da lepše sobice ne premore svet.

Za materjo se bodo otrokovega kота privadili tudi ostali domači. Ob pogledu nanj jim bo večkrat zastala jezna in jedka beseda, spomnili se bodo, da je v hiši otrok, ki sliši, posluša in se uči.

Damijana.

Zapomni si za vse življenje:

Samo Radion vsebuje dobro Schichtovo milo. Zato je Radion tako blag in izdaten.

Pranje z Radionom je tako lahko in preprosto: belo perilo kuhaj 15 minut, volno in svilo pa peri v mrzli raztopini.

Samo

Schichtov RADION

VSEBUJE SCHICHTOVO MILO

Usnjena jopica za šport in potovanje

Ze dolgo nismo videli usnjenih jopic in reči moramo, da smo jim delali krivico. Saj je taka jopica nepremočljiva, mehka in voljna in celo trpežnejša kakor blago. Ker jo je letos priznala tudi izbirna moda, je pač tudi z modnega stališča priporočljiva za vse prilike, posebno pa še za šport in potovanje.

Radi govorimo, da je usnje mrzlo in da je zato manj praktično, ker ne gre

samo za modo, temveč tudi za zdravje. Toda usnje ne prepušča mrzlega vetra in je zato vsaj tako pripravno, kakor balonska svila vseh mogočih vetrnih jopic. Vetrna jopica iz usnja je lepa in elegantna, saj znajo zdaj strojiti usnje že tako dobro, da je voljno in obarvano kakor blago.

Usnjeno jopico boš vzela s seboj tudi na potovanje, pa ne samo zato, da boš igrala modno damo.

Usnje dobiš v vseh odtenkih in kakovostih. Najcenejše so usnjene jopice iz svinjetine.

Če imaš trudne oči

Včasih se zgodi, da mora človek dolgo časa delati pri močni luči, ali pa napenjati oči pri kakšnem drobnem delu. Sele pozneje opazi, da ima utrujene oči; v nekaj minutah lahke trzljaje, ob močnejši svetlobi in na vetru se prehitro solzi.

Kaj naj storiš? Ako nisi oči preveč utrudila in ne opaziš vnetja, tedaj je zdravilo kaj preprosto. Delaj le, kar je nujno potrebno, ogibaj se čitanja in kakor koli spojij svoje živce. V tem času si polagaj na oči kamilijne obkladke.

Skuhaj močan kamilijni čaj, nalij ga v lonec, vžemi platneno krpicco, jo namoči v čaj in jo polagaj na oči. Obkladke večkrat menjaj.

Čim bolj vroč je čaj, tem uspešneje učinkuje. Ne boj se, da se opečeš, saj se oči kmalu privadijo večji toploti. To delaj vsaj trikrat na dan po pol ure.

Draga gospa — draga gospodična!

Preberi in presodi, koliko koristnega najdeš vsak teden na tej strani »Družinskega tednika«, ki je posvečena gospodinjstvu! Ali ni že samo to vredno 2 dinarja?

PERE SAM!

Anekdote

Galantni kralj

Francoska igralka Geneviève Laclecheva ni slovela le po svojih igral-skih sposobnostih, temveč tudi po svoji brezmejni lakomnosti.

Nekoga večera je bila povabljena v gradič Ludovika XIV. na večerjo, ki jo je »sončni kralj« priredil z vsem sijajem in razkošjem.

Pri večerji so med drugim kramljali tudi o ženskih odlikah. Kralj je zavidal ženskam njih nežne, drobne roke. Lacleche je hitro izrabila priliko: »Vaše veličanstvo nam res ne sme zavidati! Vaše roke bi lahko teknovala z ročicami najnežnejše in najbolj razvijane dame. Tako drobne in nežne prste imate, veličanstvo, da sem skoraj prepričana, da bi se vaš smaragdni prstan tudi mojemu prstan-cu prilagal.«

Galantni kralj je igralki posodil svoj prstan in res se ji je podal, kakor da bi bil zanjo umrjen. Igralka je globoko zavzdihnila: »Oh, veličanstvo,« je dejala z žalostnim glaskom, »nekoč mi je prav takle krasen smaragd izginil in če se tega le spomnim, mi precej pridejo solze v oči.«

»O, madame,« je odvrnil sončni kralj, »res se mi smilite! Prosim, kar obdržite moj prstan, morda vas bo potolažil.«

Pozneje se je kralj s svojimi gosti sprehajal po parku. Prišli so do neke votline, kjer je stala krasna srebrna vaza, polna najlepših vrtnic.

»Ah, prekrasno! Čudovito!« je vzkliznila lepa Lacleche zraven kralja. »Madame,« je dejal vladar, »vesel sem, da vam morem pokloniti ta šopek!«

»Najlepša hvala, veličanstvo... čeprav sem imela vazo v mislih.«

Kralj se je priklonil: »V čast mi bo, če jo boste vzeli v dar v spomin na notosnji večer.«

Kmalu zatem so se gostje odpravljali domov.

»Ah, moje kočije ni tu,« se je Laclecheva v zadregi obrnila h kralju.

»Poslušajte se kar moje, madame, prav rad vam jo dam na razpolago,« je dejal kralj in smehljal se pristavi: »Upam kajpak, da kočije ne boste obdržali!«

(n.)

Vljudnost?

Aleksander Dumas starejši (1802—1870) je bil zaradi svoje izredne vljudnosti nasproti damam posebno priljubljen. V neki večerni družbi so se pogovarjali o ženskah in Dumas je dejal:

»V mojih očeh so vse ženske lepe; grdih sploh ne poznam in vse so angeli.«

Tedaj je menila neka dama: »To je gotovo pretirano; pač nihče ne bi mogel trditi, da je n. pr. na meni kaj angleškega.«

Pri teh besedah je pokazala na svoj nos, prekratek in predebel, ki jo je delal kar grdo.

Pisatelj je pa odrezavo odgovoril: »Pač madame, tudi vi ste angel, samo da ste si takrat, ko ste padli z neba, malo nos potolkli.«

Velikodušni Shaw

Ravnatelj neke filmske družbe je obiskal Shawa, in ga prosil, naj mu dovoli, da priredi vsaj eno njegovo delo za film.

Shaw je bil takoj voljan skleniti kupčijo, tudi znesek, ki mu ga je ponujal, mu je ustrežal.

»Storite z mojo dramo kar hočete,« je rekel filmskemu mogotniku. »Če vam je ljubo, jo skrajšajte ali raztegnite, celo nove osebe lahko postavite vanjo. Samo eno zahtevam: naslov drame morate spremeniti in moje ime zamolčati.«

JEDILNO ORODJE (Ne rjavi)
Franc GOLOB
LJUBLJANA, WOLFOVA ULICA

Miklavž za naše gospodinje

Včeraj je bila pri nas Olgica, štiri-letna stricova hčerka. Čebijala je vse vprek, kajpak največ o Miklavžu; da bi rada imela »puncico, svinčnik, naj-lajsi pa veliko, veliko piškotov.«

Mislim, da jo bo dobri svetnik uslišal, vsaj kar se tiče »piškotov«, saj sem videla teto s sumljivimi vrečicami orehov in lešnikov.

Ljuba mama, Miklavž naj tudi tvo-jemu Janezku in Micki prinese kaj potrebnega, a pri tem naj ne pozabi na pravo Miklavževo darilo: piškote, bonbone, fige in rožiče.

Pogledala sem v mamino domačo kuhinjsko knjigo, kako se spečejo vse tiste dobrote, ki mi jih je toliko let nosil dobri Miklavž. Poskusi jih narediti tudi ti, izbrala sem same poceni in preizkušene recepte. 6. december ni več daleč, le podvizaj se!

Angleški keksi

Daj v skledo 28 dkg sladkorja, 3 cela jajca in mešaj eno uro. Dodaj 28 dkg moke, 5 g jelenove soli, rahlo zmešaj in deni čez noč počivati. Drugi dan stresi testo na desko, primešaj še 28 dkg moke in zelo tanko zvaljaj. Z obodki naredi različne oblike, daj na pekačo in speči.

Orehovi rogljički

Zamesi fino masleno testo in naj vzhaja, med tem pa napravi tale nadev: daj v kozico malo vode s sladkorjem in ga kuhaj tako dolgo, dokler se ne potegne. Dodaj nekoliko zmletih orehov, limonove lupinice, cimeta, rumna, dobro zmešaj. Testo razvaljaj, ga zreži na krpice, jih napolni z nadevom in oblikuj v rogljičke. Rogljički naj spet vzhajajo, popeci jih v neprevročni pečici in potresi s sladkorjem.

Medeni orehi

Zarumeni 1/4 l moke in skuham 1/4 l medu, dokler ne postane gost. Nareži orehe, jih dodaj medu in moki, dobro premešaj, oblikuj kroglice v velikosti oreha in jih posuši na malih, okroglih oblatih v topli pečici.

Vaniljevi rogljički

Vzemi 45 dkg presnega masla, 50 dkg moke, 25 dkg lešnikov, 14 dkg sladkorja, zgneti na deski in napravi rogljičke, jih speči in vroče povaljaj v vaniljevem sladkorju.

Medeni piškoti

Vzemi 30 dkg moke (lahko je tudi črna), 1/4 kg sladkorja in 2 celi jajci. Pogrej 2 žlici medu ali marmelade, dodaj 1 pecilni prašek, limonovo lu-

pino, cimeta, vse zmesi in zvaljaj, a ne pretenko. Namaži vsako obliko z razmotanim jajcem in peci kakor kekse.

Poljubčki

Zmešaj sneg treh beljakov, 18 dkg lešnikov ali orehov, 18 dkg sladkorja, napravi kupčke na namazani pekači. Peci pri ne prehudem ognju.

Cesarski piškoti

Daj v kotlič 16 dkg sladkorja, 4 cela jajca, 3 rumenjake in mešaj na štedilniku tako dolgo, dokler se zmes ne zgosti, potem primešaj 15 dkg moke, daj v pekačo in speči. Ko se shladi, zreži na kvadrate in jih potresi s sladkorjem.

Čokoladne kepice

Primešaj snegu treh beljakov 21 dkg sladkorja, malo vanilije in 15 dkg nastrgane, v pečici omeščane čokolade. To zmes daj v kepiceh na ploščo pekače, ki jo prej namažeš z voskom, pusti nekaj časa stati in jo postavi šele potem v malo vročo pečico, kjer se kepice docela strde.

Čokoladni kolački

Zmešaj 1/4 kg sladkorja z 1/4 kg neolupljenih sesekljanih mandljev in z 18 dkg nastrgane čokolade. Prideni sneg iz treh velikih beljakov, naredi testo, ga zvaljaj na deski, ki si jo prej posula s sladkorjem in moko. Izreži z obodom kolačke in jih speči na plošči, namazani z voskom.

Za slovo naj vam pa napišem še tole resnično Miklavževo zgodbico:

Neka moja znanca je pomagala svojemu sinčku sestavljati pismo za sv. Miklavža. Našela sta že vse potrebne stvari, ki naj bi jih prinesel Miklavž. »Zdaj pa še kaj za pod zobe, Janeček!« pravi mama.

»Za Kalodont pa že ne bom prosila,« se odreže prestrašeni sinček, ki je mamino prošnjo narobe razumel.

Saska

Diabetiki

uporabljajte čaj »RADMILIZIN« Reg. pod SBr. 13335/36, ker je odlično sredstvo pri zdravljenju sladkorne bolezni. Zahvalne izjave so na razpolago.

Izdeluje se edino v lekarni Radmire Nedeljkovič, Čičevac Moravska banovina. Cena malega zavoja 18. velikega 26 Din franko Čičevac

Zakon na poskušnjo

Roman iz naših dni
Po francoščini priredil Ž. O.

19. nadaljevanje

Toda še tisti mah se je spet zresnil.

Sklonil se je k Marceli, njegova vitka roka je nežno stisnila dekličino in v njegovih sinjih očeh je zasijala prečudna nežnost, ko so se takrat uprle v drobno glavico pred njim, tolikanj resno zroč izpod velikega črnega bereta.

»Tudi midva se pripravljava za pot v življenje,« je zašepetal.

Presenečena je Marcela obrnila k njemu svoje zasajane oči.

Mladi mož se ji je prijateljsko nasmehnil. In mehko je dejal:

»Sreča je prav tako lahko doma tu kakor tam.«

»Sreča...« je zategnila kakor v sanjah.

»Da, sreča!« je ponovil s trdnjšim glasom. »Pogosto je treba le hoteti, in že dobite, česar ste si želeli: volja mora biti tisto, kar zapoveduje, in ne smemo pustiti, da bi nas dogodki potegnili v svoj vrvež.«

Zdelo se je, da deklica premišljuje o tej njegovi trditvi. Potlej je zamišljeno pokazala na mlade pare pred seboj:

»Ali mislite, da so tudi ti vsi vnaprej izračunali in da bodo res srečni?«

Mercier je skomignil z rameni. »Ne. Ti slede le svojemu instinktu... kakor vsa bitja, ki jih vodijo bolj čustva kakor razum... Jutri si bodo nemara že v laseh...«

»A midva?«

Mladi mož se je ponosno nasmehnil.

»Predlagali ste mi pameten načrt in jaz sem ga sprejel. Najina stvar je zdaj, da ne prestopiva okvira korektnosti in vpludne nedostopnosti, ki sva si ga sama zarisala — okvira, ki bi nama res utegnili prihraniti prepire in podobne neveselosti.«

Marcela ni takoj odgovorila. Njene zastrite oči so zletele po belo oblečenih postavah.

»In resnično mislite, da takšen načrt že sam zadošča?« je nato zamišljeno vprašala.

Mercier ni imel oči za druge pare. Gledal je samo lepi ženski obraz, ki se je upiral vanj. Videl je drobno glavico, ovalno oblikovano brado, ljubka usteca in velike črne oči pod bujno pričesko kostanjevih las. Neznano pozele, ne je obšlo, da je zadrževal po vsem životu.

Kako dobro bi mu delo, če bi prišel to žensko telo k sebi in pritisnil svoje žejne ustnice na črno rdeči oblok njenih polodprtih ust!

Moral se je s silo premagati, da je pregnal mameči privid.

»Da,« je dejal naposled. »Mislim, da te zadošča za srečo.«

Toda pozorno uho bi bilo čutilo spremembo v njegovem glasu in mu ne bi prav verjelo.

Takrat so ju poklicali: vrsta je prišla nanju.

Marcela je mehansko stopila proti mizi, kjer je prestoloval vsemogočni stanovski uradnik.

Niti opazila ni, da jo je bil Mercier prijel pod roko, kakor da bi jo hotel voditi...

Šla je mimo zavzete matere, ki je stiskala v objem svojo zmedeno in blaženo hčer, zdaj že poročeno ženo; ta privid materinske ljubezni jo je zmedel še bolj.

Vzlic vsemu bogastvu, vzlic svoji lepoti, vzlic nelzernemu razkošju, ki je plavala v njem, ni čutila okoli sebe niti trohice ljubezni.

Bila je popolnoma sama v tej veliki dvorani, prepolni nepokvarjenih čustev, utripajoči v sreči in blaženstvu. In še nikdar se ni čutila tako osamljeno kakor tisto minuto. Še nikdar se ji ni tako neizmerno stožilo po ljubečem materinskem objemu: ni je ljubezni, ni ga prijateljstva, ki bi odtehtalo nežnost in toploto materinskega srca, drgečočega s teboj še takrat, ko se veselil v tvoji sreči...

Marcelo je tako prevzel ta občutek popolne osamljenosti, da se je sama ne vedoč kdaj naslonila na moško roko, ki jo je podpirala.

In tako sta, na videz ko zaljubljena zaročenca, poslušala besede, ki so ju zvezale v zakon.

Deklica je čisto podzvestno izgovorila obvezni »Da!« ki jo je napravil Mercierjevo ženo; toda ko je bil obred končan in se je zavedela, da ni več poti nazaj, jo je obšla neizreklija tesnoba.

Na mah so se zdramile njene dotlej speče umstvene sile in kakor da bi se bila šele tedaj zavedela svojega početja v tem mesecu dni, se je sama sebi zazdela nora in brezglava.

Zdaj ni bilo več poti nazaj: poročena je! Zvezana je s človekom, ki ga ne ljubi, ki ga sploh ne pozna! Z možem, ki ga je kupila! Z možem, ki je bil za denar pripravljen celo svojo moškost zatajiti!

Groza jo je obhajala ob teh mislih in zdelo se ji je, kakor da bi padala v brezdanji prepad, kjer se bo raztreščilo vse, kar je dobrega v njej.

Ko je takrat videla, da ji hoče njen mož — mož, ki si ga je kupila! — ponuditi roko, jo je stresel gnus: sunkovito mu je iztrgala roko, tresoč se po vsem životu ob tem dotiku, ki se ji je zdel zopr in ponižujoč.

Kakor v sanjah je stopala po poročni dvorani in krenila skozi veliko predsobo: tam so se bile kakor dogovorjene zbrale vse novoporočanke, čakaje le še njo.

Toda ona ni videla radovednih pogledov, ustavljajočih se na njej; vsa blede in opotekajoča se je šla mimo njih, kakor da bi bila v hipnozi.

Tudi osuplosti in groze ni videla, ki se je zrcalila na obrazih njenih štirih spremljevalcev.

Vse njeno bitje je obvladoval en sam privid: poročena je! Nezaslišana kupčija je sklenjena; plačala je bila neznanega ji tujca, da ji bo mož in da bo delal, kakor bo ona hotela...

Ves ta mesec dni, ko si je želela in je pripravljala to nenavadno poroko, ni bilo v njej niti trohice obotavljanja: očitno ji je španski roman, ki se ji je bila ob njem rodila prva misel na tako poroko, pokvaril njen zdravilni čut. Šele zdaj, ko je bila zadeva dokončna in nepopravljiva, se je zavedela svoje nerazumljive in neodpušljive prenapetosti.

Živčno in s presekanim korakom je krenila po kamenitih stopnicah pred županstvom nizdol na cesto.

Ni mislila na to, kaj počne. V možganih ji je vrtala ena sama misel: proč, samo proč od tod!

Oh, da bi bila vendar že v avtu!

Marija Duvalova je prihitela za njo, vsa prestrašena spričo razdejnosti, ki jo je videla na obrazu svoje varovanke.

»Marcela! Uboga moja Marcela!« Mlada žena je slišala njen vzdih. Toda sočutje stare device ji ni bilo v tolažbo, narobe; bilo ji je, kakor da bi jo kdo z nožem dregnil v odprta rana.

»Oh, molčite, Marija! Molčite!«

»Ubogi otrok, ubogi moj otrok!« je vzdihovala stara gospodična, še bolj zmedena spričo Marceline zavrnitve. »Rotim vas, pomirite se!«

Poslušajte me, prosim vas, Marcela.

Vsiljivost njene družabnice je mlado ženo še razdražila — tem bolj, ker ni prenesla jokavosti.

»Kaj se čemerite? Saj sem mirna! In zakaj se delate kakor da se vam smilim? Ni treba, da bi me pomilovali... Ali ste mar ob pamet?«

Marija je odrevenela. Obstala je z odprtimi usti, ne da bi se upala

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zappestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

lovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

le besedico ziniti. Marceline besede so jo osupile in užalile.

»Ali me mislite do jutri zjutraj tako gledati?« je vzrojila mlada žena. »Če se vam zdi, da bom zaradi takega na cesti pobranega moža kaj spremenila svoj dose-danji način življenja, ste v hudi zmoti!«

Nepopravljive besede so ji ušle iz ust v razdraženosti, ko se ni niti zavedala, kaj govori; vrhu tega ni vedela, da stopa Noel za njo in da je moral vse slišati.

Zdajci je vatrepetala: zaslišala je bila njegov nekam porogljivi glas:

»Bogme, take besede se res podajo poročeni ženski! Čestitam vam, madame: hudo hitro ste se živeli v svojo vlogo!«

Marcela je obstala, kakor da bi jo bil Noelov porogljivi glas pribil k tlom. Saj ji je bilo že žal. Vedela je, da njene besede — kakor vse, kar človek v jezi stori — nikakor niso izraz njenih pravih misli o Mercierju.

Preplašeno je pogledala mladega moža. Noel se je skrivnostno smehljaj. In spreletelo jo je, kaj naj reče, da popravi svojo žaljivo pripombo.

Toda njeni prerazdraženi možgani se niso hoteli domisliti pravega; preveč so se podile misli v njih. Čutila je le to, da ji lega na ramena silna utrujenost, da bi se najrajši kam naslonila.

»Ali bi hoteli poklicati moj avto?« je naposled s težavo izdala. »Tako trudna sem...«

Noel ni takoj izpolnil njene prošnje.

Njegov zagonetni pogled se je zaplčil v njene oči. In videč v njih grozo in preplah, je komaj vidno

BREZPLAČEN POUK V IGRANJU!

ZAHTEVAJTE BREZPLAČEN CENIK
MEINEL & HEROLD
AZAZ. ZAL.
IVORICE GLASBIL MARIBOR 193

TUDI VAŠ NOVI PLAŠČ OD PAULINA

KER DOBITE VSAKEGA DESETEGA ZASTONJ O ČEMER SE
NATANČNEJE INFORMIRAJTE V TRGOVINI
DAMSKÉ KONFEKCIJE PAULIN, LJUBLJANA, KONGRESNI TRG 5

skomignil z rameni. Potlej je zelo mirno dejal:

»Prosim vas, gospod Croisset, pomagajte gospo; utrujena je. Medtem bom pa jaz poklical njenega soferja.«

General je rad ustregel njegovi prošnji, vesel, da se konča mučni incident.

Marcela je dala starcu roko, nato je pa nemo stopila v avto, ki ga je bil Noel pozval.

»Zdaj vas pa zapustim, dete moje...« je začel stari vojak.

Toda Marcela mu je mrzlično skočila v besedo:

»Ne, ne, prisedite, gospod... Na-ročila bom soferju, da ustavi pred vašim stanovanjem.«

General je odkimal.

»Ne, ne gre, da bi zavzel prostor vašega moža,« je menil nekoliko v zadregi.

»O, zastran mojega moža...«

Toda to pot je še o pravem času obmolknila.

Le kakšne žaljive besede je mislila spet izustiti v svoji nepremišljenosti?

»Zastran mojega moža ne bodite v skrbeh,« je dogovorila in pomembno pogledala svojo nekdanjo vzgojiteljico, kakor češ, naj se ona pobriga zanj. »Moj mož bo že prišel za menoj.«

Noel je bil ostal ob strani.

Marija je pristopila k njemu.

Neodpušljiva netaktnost njene nekdanje varovanke na tak slavnosten dan ji je bila v silno zadrego pri njenem posredovanju.

Sicer pa sploh ni prav vedela, kaj naj reče ali stori. Le tega se je zavedala, da je poroka nelzpodbitna in da je treba obzirno ravnati z Marcelinim možem.

»Kaj imate zdaj v načrtu, gospod?« ga je vprašala, trudeč se, da bi bila kar moči prijazna.

»Iti s svojo pričo na kosilo, bi rekel.«

»In... in potem?«

»Bogme, tega še sam ne vem.«

Stara gospodična je malo pomislila, zakaj to kar je zdaj namerala, bi ji utegnilo nakopati zame-ro pri njeni gospodarici.

»Rezerviran je kup v ekspresu, ki odpelje ob sedmih z lyonske postaje.«

»Prav,« je menil na kratko Noel.

»Prosim... bodite točni,« je zaprosila stara gospodična; zapestlost mladega moža jo je spravljala še bolj v zadrego.

Odvetnik ni takoj odgovoril. Najbrže se je spraševal, ali je res potrebno, da bo o pravem času tam.

»Bom,« je pritrtil naposled, po dobri minuti premisleka.

»Hvala.«

Hotela je že oditi in naročiti avto — Marcelin je bil namreč že odpeljal — ko ji je Noel položil roko na ramo.

»Ali vas je gospa poslala k meni?« je vprašal.

»Da,« je pritrtila Marija Duvalova; beseda »gospa«, ki jo je takrat prvič slišala v zvezi s svojo nekdanjo varovanko, jo je malone odrevenila.

»Ali ji je že bolje? Se je že pomirila?«

Šele ti dve vprašanji sta spravili staro device nekoliko k zavesti; s široko odprtimi očmi je pogledala mladega moža.

»O,« je zajecjajala, »moja uboga Marcela prej ni bila pri pravi pameti. Prisežem vam, prvič v življenju sem jo videla tako razburjeno... Pozabite ta pripetljaj, gospod! Boste videli, kako ljubka in prijazna zna biti in kako dobrega srca je! Še zdaj ne morem prav razumeti, kako se je moglo zgoditi kaj takega.«

»Imenitna odvetnica ste, gospodična,« je toplo dejal Mercier. »Tudi jaz sem videl, da vaša gospodarica ne ve prav, kaj govori. Nerazumljivo mi je le, kaj jo je tako razdražilo.«

»Oh, gospod, samo jaz sem tega kriva; s svojim jadikovanjem sem jo spravila v slabo voljo.«

Mercier je spet umolknil. Premišljal je, kako dobra ženska je Marija Duvalova, ko si je tako ne-sebično naprtla vso krivdo na svoja ramena.

Sam od sebe ji je ponudil roko in jo je pristrčno stisnil, potlej je pa dobrohotno dejal:

»Naj se gospa odpočije. Po kosilu bom pa telefonsko povprašal, ali ji je že bolje.«

Ta obljuba je bila docela razumljiva in v skladu z dogodki, toda nekdanji vzgojiteljci se je kljub temu zdelo, kakor da bi bil mlado-poročenec izkazal z njo svoji ženi veliko dobroto.

XIV

Vlak je drvel z vso hitrostjo v noč. Sobarica, dodeljena spalnim vagonom, je bila že pripravila ležišča, ko je Mercier stopil na hodnik in si prižgal cigareto, da bo Marcela lahko neovirano legla.

Oni spor med mladima zakon-cema se je bil medtem zadovoljivo uredil. Ko je bil Noel telefoniral in povprašal, kako je njegovi mladi ženi, je Marcela prišla sama k telefonu in se mu je zelo spodobno opravičila zaradi svoje neotesanosti; izgovorila se je, da jo je bilo utrudilo dolgo čakanje v pre-več zakurjeni dvorani.

»Saj ni tako hudo!«

Odgovor na dopis o laganju, priob-čen v prejšnji številki

Prejeli smo:

Gospod F. P. iz Hrastnika, ki nam je napisal zadnji članek o »laganju in hecanju«, je moral biti pač v kakšni krmi med vinskih bratci in ker zaradi dolgega časa niso vedeli, kaj bi stori, je menda gospod F. P. predlagal: »Pa napišimo nekaj v »Družinski tednik!«

Očividno ni mogel biti popolnoma trezen, ker je napisal, da lahko hodi fant z več deklet — kako potem naj ve dekle, ali jo ljubi ali ne? Kar radovedna sem, ali bi fant spoštoval dekle, ako bi jih hecala več.

Zal se me ženske ne moremo več šopiriti s pavovim perjem, ker so nam to dele prevzeli moški; tudi ta gospod F. P. si ga je nataknil mnogo na glavo, namesto klobuka, misleč da bo lahko čim več in lepše napisal. To ni pa lahko tudi vsakdo pritril, saj je skoraj v vsakem odelavku omenil svojo osebo.

Napisal je res veliko, ne vem pa, ali pred svojim pragom tudi tako temeljito čisti, kakor pometa pred drugimi. V prejšnji številki »Družinskega tednika« so vsi zatrjevali, da je pred vsem potrebna resnica, posebno še v ljubezni — gospod F. P. pa postavlja na prvo mesto tudi »hecanje«.

S temi vrsticami pa nimam namena žaliti gospoda F. P., ampak samo iskreno odgovoriti in po pravici!

R. K. v S.

Vam bo pripomogel, da spet dosežete zdravje s pomočjo zdravilnih svojstev, ki jih vsebujejo rastline.

Ne bodite sovražniki samemu sebi!

Bolečine v PREHODNIH LETIH in pri MESEČNEM PERILU (menstruaciji) Vam bo ublažil HERSAN čaj.

Ali Vam je nadležna DEBELOST? Ali hočete postati VITKI? Potem pijte HERSAN čaj!

Zakaj bi trpeli za REVMAZMOM in PUTIKO (gihatom), če to ni potrebno. HERSAN čaj je sredstvo, ki more olajšati Vaše bolečine.

HERSAN čaj pomaga pri ARTERIO-SKLEROZI in HEMOROIDIH (zlati žili).

Ali res ne veste, da je HERSAN čaj dobro sredstvo pri OBOLENU ZELODCA, JETER in LEDVIC?

HERSAN čaj dobite samo v ORIGINALNIH OVIŠKIH v vseh lekarnah. ZAHTEVAJTE brezplačno BROŠURO in VZOREC pri:

»RADIOSAN« ZAGREB
Dukljanova ulica 1.

Reg. S. št. 19834-39.

Smrt plešavosti, Morana

Je vsakomur potrebna, to dokazujejo množične zbirke dan za dnem.

»MORANA«, dišeča kozmetična tekočina, ne glede na stanje las uspešno pomaga.

Takoj izginejo prihlaji, ekcemi, lišaji itd. Hrani lase, krepi korenino.

Takoj ustavi izpadanje las in na plešastem mestu zrastejo novi lasje.

Zahtevajte v vsaki salonih umivanje glave samo »MORANA«. Pošljamo po po-vzetju steklenico din 40,-, posilnina din 7.-.

Moderna kozmetika »Morana« Split
Ako ne boste zadovoljni z uspehom, Vam denar vrnemo.

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Krivnostni Fantomas

Detektivsko-kriminalni roman

40. nadaljevanje

Ko je prišla Jozefina na konec parka, kjer preide drevored v gozdiček, in je hotela zaviti na stransko pot, je obupno kriknila, zakaj pred njo je stal — Loupart.

»Apušu so se v očeh utrinjali jezavi bliiski in okoli ust mu je igral zaničljiv nasmehek.

Obe roki je držal v hlačnih žepih in stopil prednjo:

»Lep dan, kali?«

Ker Jozefina zaradi strahu ni mogla črtniti niti besedice, je Loupart spet povzel:

»Lep dan! Toda dolgo ne bo...«

Z zlojevskim posmehom je čez minuto dodal:

»Kaj je madami ljubše: nož med rebra ali sinji fižol v sence?«

Hkratu je potegnil iz žepa velik nož, z drugo roko je pa izvlekel samokres.

Na pol ohromela od preplašenosti se je naslonila Jozefina na steno, deblo mogočnega drevesa in zajecjela, s tresočim se in jokavim glasom:

»Pusti me živeti! Kaj sem ti le storila?«

»Se vprašuješ? Ali mar ni dovolj, da se zoper mene družiš s policijo, ali te ni sram, v dno duše sram, da me varaš s prvim gigolom, ki ti pride na pot? Zdaj bova obračunala, draga moja!«

Jozefina se mu je vrgla pred noge. Globoko se je kesala, ker ga je izdala policiji... Da za to zasluži posteno kazen! Zvestobe pa ni prelomila, to že ni res, to prisega pri živem Bogu!

Zoper ta očitek se bo borila z vsemi močmi...

Louparta besnost še zmerom ni minila, toda zdela se je, da se je vendar nekoliko pomiril. Zmajal je z glavo, skomizgnil z rameni in del z ravnodušnim in zaničljivim glasom:

»Prava reč, tudi če bi bila z njim spala...«

Jozefina, užaljena zaradi te vnevarnosti, je skočila predenj:

»Loupart, reci mi kar koli, samo tega ne reci: rajši te vidim ljubosumnega, rajši se dam tepeti, samo ne mar me ne deval!«

Strastno se ga je ovila in moledovala:

»Tak reci mi vendar, da me še zmerom ljubiš!«

»To zdaj ni važno; o tem se bova že še pogovorila. Ta trenutek zahtevam od tebe slepo pokorščino. Razumela?«

Jozefina je pri priči spoznala, da mu rojijo čudne misli po glavi, sicer bi ne bil tako popustljiv.

Previdno je skušala zaobrniti pogovor drugam. Z umetno radovednostjo ga je brž vprašala, kako je prišel semkaj.

»Idiotsko vprašanje,« je odgovoril Loupart, »režaje se na vso moč; samo takšna gos ko ti, lahko tako bebasto vpraša. Zada je takšju sem sedel, ki ti je z njim sledil ta preduhoviti Juve.«

Apuša je spet obšla dobra volja: na ves glas se je zagrohotal.

Jozefina ga je strastno objela in še strastneje poljubila.

»Samo tebe ljubim! Tvoja sem do groba. Vzem me s seboj, tu se na smrt dolgočasi!«

Loupart se je koj spet zresnil:

»Rekel sem ti že, da je stvar od zila važna... Ti ostani kar tu, o petih pa pridi v vežo. Medtem si dobro ogledaj hišo, ugotovi kje ima boksar svoj debar in razen tega mi priskrbi točen načrt hiše in odnese vseh ključev. — Upam, da si me popolnoma razumela!«

Jozefina je bila tako razburjena, da ni mogla črtniti niti besedice. Srce ji je burno utripalo; zdaj je zardela, zdaj je spet prebledela in na čelu so se ji prikazale potne srage.

Ta sicer tako suženjska, tako uslužna ljubica je postala kar na lepem trmasta, zakaj v srečo se ji je porodilo kesanje. Čeprav je bila zmerom pripravljen, da stori za Louparta vse, kar koli od nje zahteva, se vendar ni mogla odločiti, da bi Dixona, tega srčno dobrega moža, ki jo je tako poštenjaško vzel v svojo hišo, prestopila. Ženska se je prebudila v njej. Skušala je objasniti te svoje občutke surovemu Loupartu, a kljub vsej zgovornosti ga s sentimentalnostjo ni mogla ganiti.

Če je ukazal, je ukazal!

Komaj je malopridnež bežno poljubil Jozefino na čelo — v znak sprave — je že spet izginil, se preden ga je mogla Jozefina zdržati.

Ostala je v velikem parku sama.

Fandor in Dixon sta sedela v salonu podeželskega dvorca udobno kramljuje pri čaju.

Bilo je okoli štirihi, ko je boksar sprejel žurnalista, da mu ustreže za stran intervjuja za »Capitale«.

Fandor ga je na videz z zanimanjem izpraševal o njegovih sportnih

uspehih, zapisoval si je njegove odgovore, toda vzrok njegovega obiska v resnici ni bil tak. Z umnimi vprašanji je skušal spraviti pogovor v drugi tir, hotel se je približati zadevi, ki ga je prav za prav zanimala.

Hotel je predvsem ugotoviti, ali je boksar poznal Jozefino že od prej, še bolj ga je pa zanimalo vprašanje, ali ni morda Dixon zaveznik Loupartove tolpe.

»Če se ne motim, sem vas snoči videl v »Krokodilu« v družbi izredno prikupne mlade dame,« je dejal Fandor z nedolžnim obrazom.

Spomin na snočnji večer je temu sicer nebržnemu Američanu pošteno razvezal jezik. Bil je človek, ki čuti potrebo, da vsakemu človeku, ki ga le sreča, ves srečen pripoveduje kakšne vrline in kakšne prednosti ima ženska, ki jo obožuje.

Dixon je zaupal Fandorju vse do poslednje pičice; kako se je z Jozefino seznanil, kaj se je z njo pogovarjal in kako dober vtis je napravila nanj ta angelsko nedolžna in čista deklica. Fandor se je moral pošteno gneti v ustnice, da se ni na glas zagrohotal.

Američan ni hvala Bogu ničesar opazil, in zato je Fandorju priznal, da namerava že čez nekaj tednov vzeti Jozefino s seboj v Ameriko; seveda že kot ženo.

Zdajci je boksar vstal in dejal Fandorju:

»Prosim vas, pojdite z menoj, rad bi vas seznanil s svojo nevesto...«

Fandor, ki ga seveda prav nič ni mitalo, da bi dekletu spet ugrizel, je hotel preprečiti Dixonomu namero, toda prezaljubljeni športnik je bil že odšel iz hiše v park.

»Fifina... gospodična Fifina...« je klical na vse strani.

Fandor je sedel sam v udobnem naslanjaču in si s čudnimi občutki slikal to nenadejano svidenje. Na vso srečo se je vrnil Američan s pobešeno glavo, z nejevoljnim obrazom in žalostnimi očmi. Takega ga je Fandor komaj še spoznal.

Z brezbarvnim glasom je naposled izdaval:

»Odkla je — nikjer je ne morem najti. Fifina je odšla, ne da bi mi rekla zbogom, ne da bi mi napisala vsaj vrstico... Joj, kako nesrečen sem!«

Fandor se je nazadnje vendar poslovil od solzavega zaljubljenca, zakaj ni se mu ljubilo, da bi ga tolažil. Nič manj pa ni bil besen, ker ni izvedel ničesar važnega. Edino to je bilo pribito, da je boksarova ljubezen odkritosrčna in pristna, da torej Dixon ne dela z roko v roki z razpitim Loupartom.

XLVI

Skrivnostni atentat

»... Halo, halo!«

Juva je že ob sedmih zjutraj zbudilo brenenje telefona.

»Da, Juve!... Ali ste vi, gospod Harvard?« Da, prost sem... Kaaj, sledovce ste našli?... Pravi Precej se bom odpeljal, kar pomirjeni bodite.

Juve se je brž oblekel, stekel na ulico, poklical taksi in naročil šoferju, naj ga odpelje v Ševres do cestnega križišča pod Bellevujem.

Med vožnjo je razmišljal Juve o pogovoru s Harvardom.

»Ta Dixon se mi zdi čedalje sum-

Miklavževa

»Imate kaj blaga zacariniti?«

»Ne!«

»Kaj pa te smotke v čevlji?«

»O, te so pa za Miklavža.«

Šolska

»Kaj je veter, Matjaž?«

»Zrak, ki se mu mudi, gospod učitelj!«

Po evinkih

»Ljubica, več kaj so učenjaki dognali? Da potrebujejo žensko več spajanja ko moški!«

»No — in?«

»Hm! Misli sem samo, da bi bilo morda boljše, če me nocoj ne čakaš.«

V knjigarni

»Ali zamenjate, ko nisem zadovoljen?«

»Kaj ste pa kupili?«

»Knjigo!«

»Kakšno napako pa ima?«

»Konec mi ni všeč!«

Tehten vzrok

Pred sto leti je nekdo vprašal znamenitega slikarja:

»Zakaj neki imajo angeli na vseh vaših slikah rdeče lase?«

»Zato ker je moja žena plavalaska!«

Otroška zvijača

Učitelj: Petreček, včeraj si me naglajal. Povedal si mi, da zato nisi prišel v šolo, ker ste dobili fantka. Prej-

ljivejši; ne bi dvakrat rekel, da ima preste vmes. Sicer pa, bomo že še videli, kaj je novega.«

Juve je ukazal pred Bellevujem šoferju naj ustavi, potlej jo je pa mahnil peš navkreber k Dixonovemu dvorcu.

Ob tej zgodnji uri še ni bilo žive duše na cesti. Vse je bilo mirno in pokojno in iz ničesar se ni dalo sklepati, da se je v tem dvorcu zgodilo kar koli nenavadnega.

Komaj je Juve odprl vrtna vrata, je že stopil predenj orožniški stražmojster in mu sporočil, da je zdravnik prepovedal sleherno zaslisevanje, ker je Dixon malo prej zaspal.

»Ali je njegovo stanje hudo in resno?« je vprašal Juve.

»Doktor Plassin je bolnika temeljito pregledal in pravi, da si ni treba delati prevelikih skrbi...«

Juve je presekal orožniku besedo:

»Kar brž mi povejte zadevo od konca do kraja, pa še to, kaj ste vse ukrenili.«

Orožnik je izročil Juve pravkar dokončano pismo poročilo.

Juve je bral: »Podpisana stražmojster Dubois in vodnik Verdier sva bila danes, dne 26. junija o pol sedmih obveščena po gospodu trgovskem politiku Olivettiju takole: Ko sem ob 6.15 šel na postajo, ko sleherni dan, da se odpeljem ob 6.42 z vlakom, sem ališal v bližini bimborskega parka revolverski strel in hkratu zvenketanje razbitega okna.

»Iz previdnosti sem obstal, vendar nisem nikjer opazil žive duše. Precej nato sem ališal še tri strele, ki niso mogli priti od druge ko iz dvorca. Previdno sem se približal hiši in ugotovil, da je na desni strani hiše razbito okno.

»Pozvonil sem, toda ganilo se ni nič; nihče mi ni prišel odpirat.

»Sprva sem mislil, da gre za razposajenost kakšnih smrčavcev, pa sem že hotel oditi, da bi ne zamudil vlaka, tedaj se mi je pa zdajci zdelo, da nekdo v notranjstvih vile klee na pomaganje. Ker sem bil sam in brez orožja, se nisem upal vdreti v hišo, pač sem pa takoj prišel na orožniško postajo, da dogodek prijavim.«

Juve je namršil obrvi in vprašujoče pogledal stražmojstra.

»Gospod Juve, pri priči smo se zanimali za stvar. Čeprav je gospod Olivetti trdil, da so bila vrtna vrata zaklenjena, to ni bilo res. Bila so le od znotraj zapahnjena in sva jih lahko brez težave odprla. Vežna vrata so bila res zaklenjena. Ko sva se z glasnim klicanjem zdaj na tem zdaj na onem koncu hiše oglašala, sva zaslišala vzdihovanje in klice na pomagaj. Ugotovila sva, da prihajajo ti klici iz sobe z razbitim oknom. Z vso naglico sva posekala lestev in splezala skozi okno v spalnico, kjer ni bilo na prvi pogled opaziti nobenega nereda.«

»In ko ste se natančneje ogledali?« je Juve prekinil stražmojstra.

»Ugotovila sva, da je bil naš sum upravičen.«

Juve je molčal, zato je stražmojster nadaljeval:

»Ko je moj tovariš Verdier odgrnil zastore, sva uzrla na postelji moža, ki se je vil od bolečin. Spoznal sem mištra Dixona, lastnika dvorca. Le s težavo je izdal nekaj besed, premakniti se pa skoraj ni mogel. Ker je bil čez prsa nag, sem ugotovil, da so mu

Pridnim otrokom za Miklavža
lepe, okusne in higijenične
igračke

TIVAR Zoo
kakor tudi
TIVAR obleke

roke, pleča in prsi pordele in celo ponekod podplute.

Na posteljni omari je ležal samokres brez nabojev.

»Kaj ste potlej ukrenili?« je vprašal Juve.

»Obvestil sem zdravnika Plassina, ki je precej prišel.«

»Ko ste spustili zdravnika v hišo, ste vendar morali odpreti vežna vrata in vrata v spalnico?«

Stražmojster je odkimal:

»Ne, gospod komisar, tudi on je splezal po lestvi. Vrata v spalnico so bila zaklenjena. To me je presunilo, zakaj če je postal Dixon žrtve napada, bi moral priti napadalec pač skozi ta vrata; pustil sem vrata zaklenjena, da bi ne oviral sodne preiskave.«

»Prav ste storili,« je pritrdil Juve.

»Pojdva k ranjencu.«

»Zdravnik pravi vendar, da ga ne smemo zasliševati.«

»Prav,« je zamrmral Juve. »Čas imava, zato preiščiva najprej hišo. Ali ni nikogar, ki bi naju lahko vodil?«

Orožnik Verdier se je tedaj uslužno oglašil:

»Gospod nadzornik, povprašal sem že pri sosedih. Američan je bil zmerom sam v hiši, šele o pol devetih je vsako jutro prišla neka stara postrežnica.«

»Nu, potlej me pač obvestite, ko bo prišla,« je dejal Juve Verdieru. »Vi pa, stražmojster, se je obrnil k Duboisu, »pojdite z menoj, da se razgledava po hiši.«

Stari Ribič premišljuje in premišljuje.

»Na vem več,« de potlej, »vseh pet in štirideset let k' sma bla puružena, sm ji zmeram samu stara reku.«

Najnovejša o Bobbyju

Rudi se grize, izgubil je bil naslov nekega znanca, ki bi mu moral nujno pisati zastra nekega sestanka. Pa mu svetuje Bobby:

»Pa mu piši pošto ležeče!«

Hipnoza

»Zdaj ga bom uspal in potlej bo izgubil spomin.«

»Za pet ran božjih nikar! Pred desetimi minutami sem mu posodil tišotak.«

Najnovejša škotska

MacPherson. Skot od nog do glave, se je ondan peljal že kakšnih deset minut s taksijem, ko se je zdajci ta zverina splašila in jo z bliskovito hitrostjo ubrala kar na slepo.

»He!« je zavpil Skot šoferju, »kaj se je pa zgodilo?«

»Ne vem, bržčas je zavora odpovedala!«

MacPherson je zmolił zadnji očenaš, zakaj prepričan je bil, da mu bije zadnja ura.

Tedaj se mu je zdajci ustavilo oko na taksometru.

»Človek božji,« je ves prestrašen zavpil, »zodstavite vsaj števec!«

Radio Ljubljana
od 3. — 9. dec. 1936

ČETRTEK, 3. dec. 12.00: Vsakemu svoje (plošče) 12.45: Vreme poročila 13.00: Čas, spored, obvestila 13.15: Slavni pevci (plošče) 14.00: Vreme, borza 18.00: Pester spored (Radijski orkester) 18.40: Slovenska za Slovence (g. dr. Rudolfa Kolarič) 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila 19.30: Nac. ura 19.50: Humoreska 20.00: II. skladateljski večer: Heribert Sytel 21.00: Ruske baletne suite (Radijski orkester) 22.00: Čas, vreme, poročila, spored 23.00: Konec ob 23. uri.

PETEK, 4. dec. 11.00: Solska ura: O življenju in smrti Ljubija Bartola, junačka-rešitelja iz Drage (g. Ljudevit Mrzel) 12.00: Po domačih stezicah (plošče) 12.45: Vreme, poročila 13.00: Čas, spored, obvestila 13.15: Na ruskih poljanah (Radijski orkester) 14.00: Vreme, borza 18.00: Pomoč otroku pri jezikovnem ponku (ga. Dora Peganova) 18.20: Podoknice (plošče) 18.40: Francoščina (g. dr. Stanko Leben) 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila 19.30: Nac. ura 19.50: Zanimivosti 20.00: Vesele pesmice in lahka glasba 22.00: Čas, vreme, poročila, spored 22.30: Angleške plošče 23.00: Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 5. dec. 12.00: Plošča za ploščo, pisana zmes pesmic veselih in godbe za ples 12.45: Vreme, poročila 13.00: Čas, spored, obvestila 13.15: Plošča za ploščo, pisana zmes pesmic veselih in godbe za ples 18.00: Za delopust! (igra Radijski orkester) 18.40: Današnji denarni problem (g. dr. Jože Mihelak) 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila 19.30: Nac. ura 19.50: Pregled sporeda 20.00: Zunanja politika (g. dr. Alojzij Kuhar) 20.20: Miklavžev večer za otroke 22.00: Čas, vreme, poročila, spored 22.15: Miklavžev spored za odrasle 23.00: Konec ob 23. uri.

NEDELJA, 6. dec. 8.00: Vesel ne deljski pozdrav (plošče) 8.30: Telovadba (15 minut za ženske, 15 minut za moške, vodi g. prof. Dobovšek) 9.00: Čas, poročila, spored 9.15: Klarinet solo, igra g. Urbane Franc 9.45: Verski govor (g. dr. Ciril Polotnik) 10.00: Prenos cerkvene glasbe iz stolnice 11.15: O prirejanju izložb (g. Stanko Megušar) 11.30: Otroška ura: Striček Matiček kramljuje in prepeva 12.00: Koncert na kitaro (plošče) 12.10: Miklavževi darovi (koncert Radijskega orkestra) 13.00: Čas, spored, obvestila 13.15: Kar imamo to vam damo (plošče po željah). (Od daja prekinita od 14. do 16. ure) 16.00: Ženska ura: Sodobna knjiška družina (ga. Franja Brodarjeva) 16.20: Koncert na harmoniki, igra gospod Milan Stante 17.00: Kmetijska ura: Prva pomoč pri živini (g. Alojzij Rigler, veter. nadsvetnik) 17.20: Koncert zbora balalajk 18.30: Nekaj glasbenih

slik (plošče) ■ 19.00: Čas, vreme, sporočila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Slovenska ura: 1. Naša narodna vzgoja (gosp. inšpektor prof. Ivan Dolence). 2. Koncert pevskega kvarteta »Fantje na vasi« ■ 20.30: Večer operne glasbe. Sodelujejo: gđ. Štefka Korenčanova, Drago Zagor in Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, sporočila, spored ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK, 7. dec. 12.00: Napravi iz operet (plošče) ■ 12.45: Vreme, sporočila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Fjodor Šaljapin poje (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zdravniška ura (g. dr. Anton Breclj) ■ 18.20: Lalo: Namouna, orkestralna suita (plošče) ■ 18.40: O gledališču (g. Ciril Debevec, režiser Nar. gled.) ■ 19.00: Čas, vreme, sporočila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Predavanje Akcije za razširitev ljublj. bolnice ■ 20.00: Komorna glasba za dva klarineta in fagot (gg. Franc Vlady, Jan'ko Umek, Gusti Loparnik) ■ 22.00: Čas, vreme, sporočila, spored ■ 22.15: Glasba in pesnice za oddih (plošče) ■ Konec ob 23. uri.

TOREK, 8. dec. 9.00: Čas, sporočila, spored ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz franc. cerkve ■ 10.30: Verski govor (g. dr. Roman Tominec) ■ 10.45: Marijine pesmi (Akademski pevski kvintet) ■ 11.30: Otroška ura (vodi gđ. Slavica Venceljova) ■ 12.00: Predavanje Akcije za razširitev ljublj. bolnice ■ 12.15: Ave Marija! (igra Radijski orkester) ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Kar želite, to dobite (plošče po željah), (Oddaja je prekinjena od 14. do 17. ure) ■ 17.00: Kmet. ura: O travništvu (g. inž. Rado Lah) ■ 17.20: Koncert Radijskega orkestra ■ 18.00: Zvočna igra: Legenda o Materi božji v Ljubnem. Za radio napisal Niko Kuret. Igrajo člani radijske igralske družine Vodstvo: Ivan Pengov ■ 19.00: Čas, vreme, sporočila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zabavni zvočni tednik ■ 20.00: Koncert godbe 40 p. p. Triglavskega ■ 22.00: Čas, vreme, sporočila, spored ■ Konec ob 23. uri.

SREDA, 9. dec. 12.00: Ob modrih vodah havajskih (plošče) ■ 12.45: Vreme, sporočila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Mladinska ura: Spoznavajmo glasbilo: fagot, oboja (g. dr. Anton Dolinar) ■ 18.20: Mladinska ura: Izpopolnimo si smučarsko opremo (g. Zihari Janko) ■ 18.40: Likvidacija kmečkih dolgov, II. del (g. Valentin Bidovec, star. sodišča) ■ 19.00: Čas, vreme, sporočila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Predavanje Akcije za razširitev ljublj. bolnice ■ 20.00: Pevski koncert g. Julija Betotta s spremljevanjem Radijskega orkestra ■ 21.15: Koncert na klavirski harmoniki (gosp. Alfonz Breznik) ■ 22.00: Čas, vreme, sporočila, spored ■ 22.15: Iz dobrih starih časov (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

MALI OGLASI

Mali oglasi socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekliči in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček račun »Družinski tednik« urova. Ljubljana 15.399, ali pa v znamkah obnem z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed. **MLAD SIMPATIČEN** in seriozen gospod si želi iskrenega prijateljstva z gospodično simpatično zunanosti, lepega obnašanja in plemenitega značaja. Po možnosti z mlado učiteljico. Dopise prosim na upravo »D. t.« pod »iskrenost«.

ZENITVE IN MOZITVE v boljših krogih posredujejo z največjo vestnostjo. Informativne prospekte razpisujemo diskretno, če pošljete poštne znamke v znesku Din 10.—. Imamo veliko izbranih odličnih dam in gospodov. Dopisujemo v slovensčini: »Rezors« Zagreb — pošta št. 3. Mnogo slovenskih gospodov in gospodov se je že srečno poročilo s pomočjo »Rezors«. Pišite še danes tudi vi po prospekt!

SOLIDEN TRGOVEC, Slovenec, neoznejen, lastnik krasne trgovine na deželi, brez dolga, star 28 let, z mesečnimi dohodki okoli 5.000 dinarjev, se želi poročiti s njemu primerno gospodično Slovenko. Informacije daje proti pošiljki znamk v znesku Din 10.— pošlje: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

MLADA SIMPATIČNA gospodična, privatna uradnica si želi znanja s simpatičnim gospodom s stalno eksistenco. Ponudbe na »Družinski tednik« pod šifro »Resno 222«.

DOKTOR MEDICINE, občinski zdravnik, star 32 let, soliden, značajan, neoznejen, docela zdrav se želi poročiti s simpatično gospodično Slovenko s primerno doto ali posestvom. Informacije proti pošiljki znamk za Din 10.— pošlje: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

BRIVEC IN FRIZER, Slovenec, lastnik dobro ideočnega salona za dame in gospode v velikem slovenskem mestu, neoznejen, 30 let, se želi poročiti s simpatično gospodično Slovenko z dežele. Informacije proti pošiljki znamk za Din 10.— pošlje: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

MLADA GOSPODIČNA, simpatična, vajena vseh hišnih del in dobra kuharica, išče mesto pri boljši družini. Ponudbe poslati pod »Simpatična« na upravo »Družinskega tednika«.

KRAŠEN OFICIR, poročnik, star 28 let, popolnoma zdrav, eleganten, se želi poročiti s simpatično gospodično Slovenko iz boljšje, dobro situirane rodbine. Informacije daje proti pošiljki znamk v znesku Din 10.—: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

Sv. Miklavž priidni deci

7252-05

Visoke copate za deco, iz toplega dubla z lahkimi usnjenimi podplati in zaponko. Stanejo samo 29 dinarjev.

28731-635

Nepremočljive in tople visoke gumijaste snežke znatraj toplo podložene z flanelom. Najboljša obutev za otroke v hladnih, vlažnih dneh. Vel. 22-26 Din 39—, vel. 27-30 Din 45—, vel. 31-34 Din 49—.

2461-43800

Otroški visoki čevlji iz finega mehkega usnja z usnjenim podplatom in nizko gumijasto peto. Cena je samo Din 49—.

98991-693

Gumijaste škorenčki znatraj toplo podložene. Vel. 22-26 Din 39—, vel. 27-30 Din 49—, vel. 31-34 Din 59—, vel. 35-38 Din 69—.

6622-40796

Najprikladnejše darilo otrokom za Sv. Miklavža so ti lahki čevlji iz finega rjavega boks z močnim usnjenim podplatom. — Trajne in močne! Do vel. 30 Din 59—, od vel. 31-34 Din 69—, od vel. 35-38 Din 79—.

Rata

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

KONJENSKI PODPOLKOVNIK, vdovec, star 42 let, rim. kat., v aktivni službi, se želi poročiti s simpatično gospodično Slovenko iz boljšje rodbine s primerno doto. Informacije daje proti pošiljki znamk v znesku Din 10.—: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

SODNIŠKI PRIPRAVNIK, dr. prava, krasen, simpatičen gospod, rim. kat., star 28 let, se želi poročiti s simpatično dobro situirano gospodično Slovenko z dežele. Informacije daje proti pošiljki znamk v znesku Din 10.—: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

PEKOVSKI OBRATNIK v Ljubljani, s krasno eksistenco, star 28 let, rim. kat., neporočen, se želi poročiti s simpatično dobro situirano gospodično Slovenko z dežele. Informacije daje proti pošiljki znamk v znesku Din 10.—: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

FRANJO! — Prosim za ponovni naslov — Tednik —

SVIDENJE pred opero nemogoče, želim Vaš naslov! — Zavihan ovrtnik —

ČUJ LEPO MLADENKO hotel idealne ljubezni. Oglas »Tednik«.

ODVIGNE PISMA POD! »Izrepenje po tih sreči« »Iskrenost«.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din, Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed. **ISČE SE STREZNICA**, ki zna lepo priti perilo in nogavice ter fino krpiti. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Natančna«.

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri trdkli

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom

LJUBLJANA VII.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus stalni odjem

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejšje sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica s navodilom Din 30.—. — Naroča se pri: Nobilior parfumeriji, Zagreb, Illica 34.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

TRGOVINE, INDUSTRIJE, TRAFIKE, buffete, hotele, gostilne, kavarne, vinotoče, mlekarne in vsa druga obrtna, trgovska in industrijska podjetja prodajamo in posredujemo pri nakupu uspešno, včasno in hitro: Poslovna Pavletovič, Zagreb, Illica 144.

Tisoč dobrot za Miklavža

nudi dobrim otrokom

Bonbonijera ORIENT

pod geslom vse po 1 dinar

Maribor, Gosposka ul. 34.

NA PRODAJ NOV ŽIVALNI STROJ, pogreznjiv. Naslov v upravi »Družinskega tednika«.

HIŠE, VILE, POSESTVA, parcele, zdravilišča, letovišča, veleposestva, gozdove, mlino, žage in vse druge nepremičnine prodajamo in posredujemo pri nakupu solidno, hitro in uspešno: Poslovna Pavletovič, Zagreb, Illica 144.

Din 1000— plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Že dalje časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. **Franz Maček**, čevljar, Dol, Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo). Na povzetje Din 18.—, dva Din 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)